

**บทที่ 6**

**สมัยเจฟเฟอร์สัน (1801-1825)**

HI 381

207

HI 381

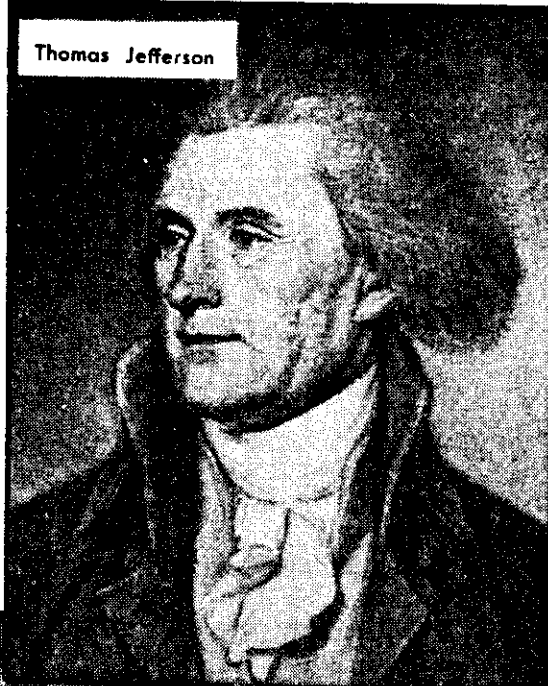
207

## เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1801 - 1825

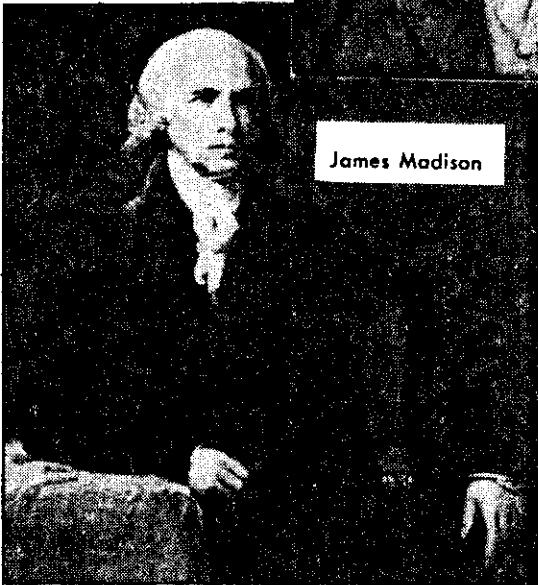
- 1801            - จيمส์ เจฟเฟอร์สัน (ประธานาธิบดีคนที่ 3 : 1801 - 1809)  
                  - นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
- 1801-1805      - สงครามทริป्ली
- 1803            - โจเซฟ ไฮโด เข้ารวมเป็นรัฐที่ 17 (ไม่มีทาส - 1 มีนาคม)  
                  - ซื้อดินแดนหลุยส์เซียนา (30 เมษายน)
- 1804-1806      - ลูว์อิสและคลีกร์สำรวจดินแดนตะวันตก
- 1807            - The Embargo Act (22 ธันวาคม)
- 1809            - The Non-Intercourse Act (1 มีนาคม)  
                  - เจมส์ เมดิสัน (ประธานาธิบดีคนที่ 4 : 1809 - 1817)  
                  - นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)
- 1810            - Macon Bill (27 เมษายน)  
                  - แผนกพลอริดาตะวันตก
- 1811            - อินเดียเริ่มการรบที่ทิพเพคานู  
                  - เริ่มสร้างเนชั่นแนลโรด
- 1812            - หลุยส์เซียนา เข้ารวมเป็นรัฐที่ 18 (มีทาส - 30 เมษายน)
- 1812-1815      - สงครามปี 1812 (18 มิถุนายน)
- 1813            - เบอร์รี่มีชัยชนะในการรบในทะเลสาบอีรี (10 กันยายน)
- 1814            - อังกฤษยึดกรุงวอชิงตัน (24 สิงหาคม)  
                  - การประชุมที่ฮาร์ทฟอร์ด  
                  - สนธิสัญญาเกิน ยุติสงครามปี 1812 (24 ธันวาคม)
- 1815            - การปะทะที่นิวออร์ลีอันส์ (8 มกราคม)
- 1816            - จัดตั้งธนาคารแห่งชาติสมัยที่สอง  
                  - กฎหมายเพิ่มพิศอดัตราภาษีสินค้าขาเข้า  
                  - อินเดียเข้ารวมเป็นรัฐที่ 19 (ไม่มีทาส - 11 ธันวาคม)

- 1817      — เจมส์ มอนโร (ประธานาธิบดีคนที่ 5 : 1817 - 1825)  
             นำการบริหารประเทศ (4 มีนาคม)  
             — มิสซิสซิปปี เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 20 (มีทาส - 10 ธันวาคม)
- 1818      — ซ็อดกลองรีช - ปากอท  
             — อิลลินอยส์ เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 21 (ไม่มีทาส - 3 ธันวาคม)
- 1819      — เผชิญวิกฤตการณ์การเงิน  
             — อะลาบามา เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 22 (มีทาส - 14 ธันวาคม)  
             — สนธิสัญญาอาดัมส์ - โอนิส
- 1820      — คำประนีประนอมของมิสซูรี  
             — เมน เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 23 (ไม่มี - 15 มีนาคม)
- 1821      — มิสซูรี เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 24 (มีทาส - 10 สิงหาคม)  
             — โทมัส ออสตินจัดตั้งอาณานิคมในเท็กซัสของสเปน
- 1822      — สหรัฐอเมริกาให้การรับรองรัฐบาลใหม่ในละตินอเมริกา
- 1823      — วาทะมอนโร

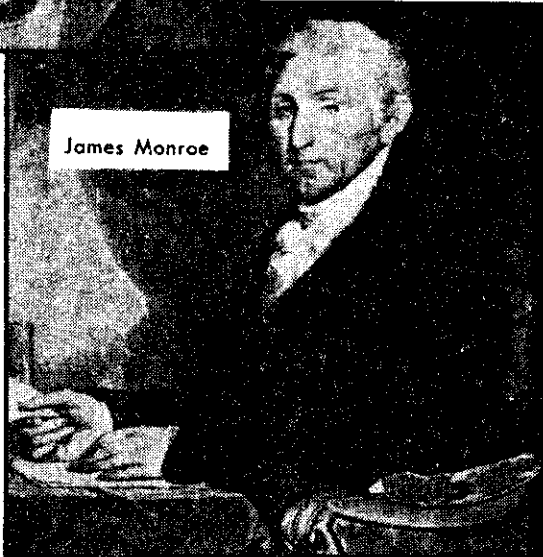
Thomas Jefferson



James Madison



James Monroe



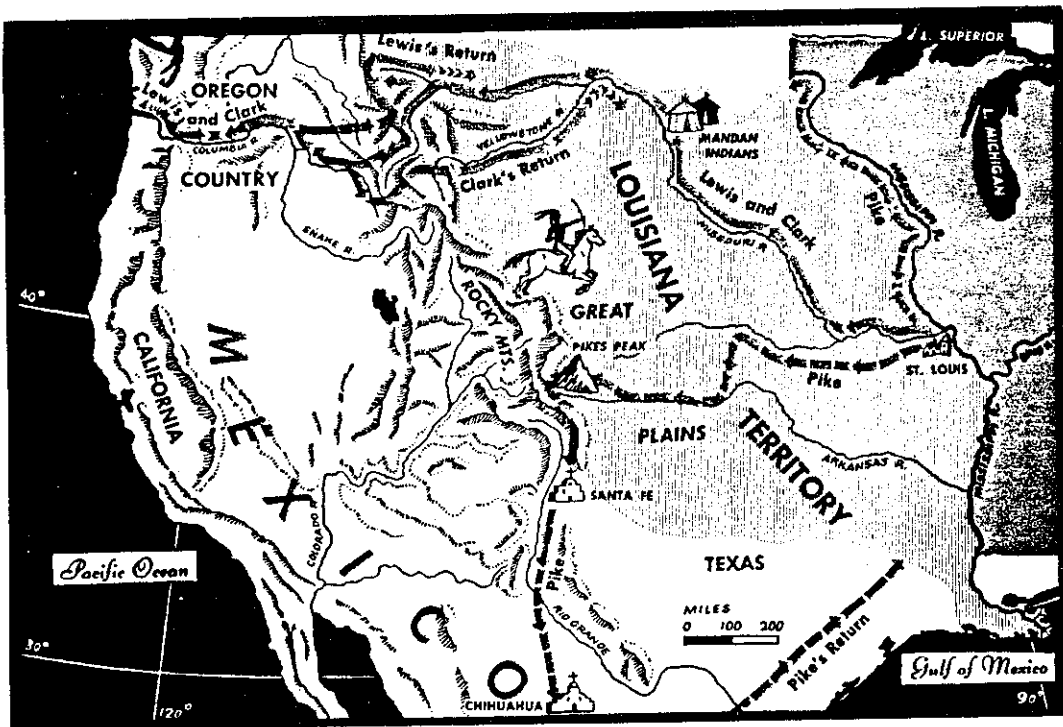
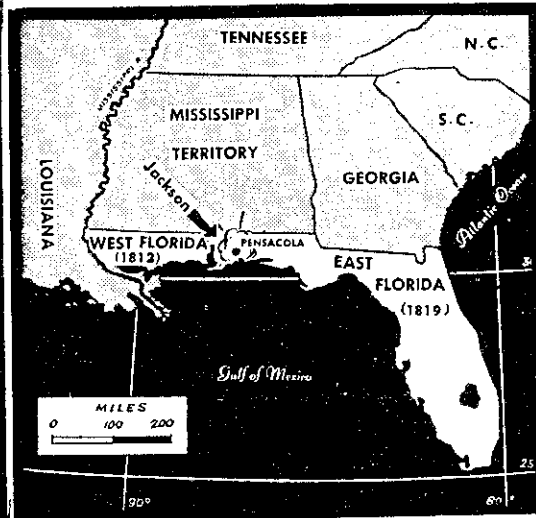
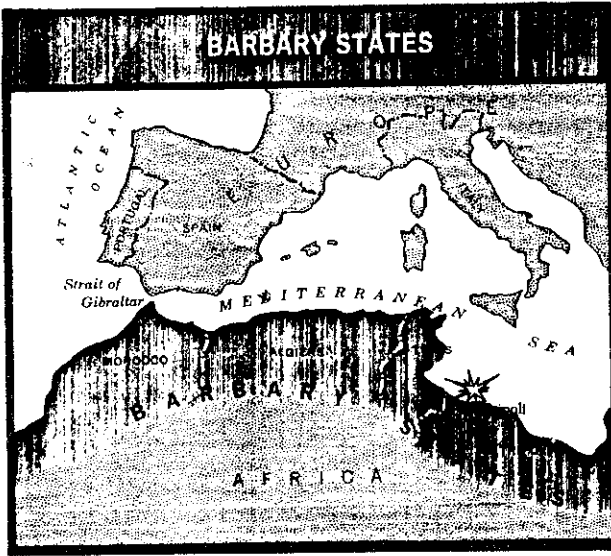
The Jefferson Administration		
President	Thomas Jefferson	1801-1809
Vice President	Aaron Burr	1801-1805
	George Clinton	1805-1809
Secretary of State	James Madison	1801-1809
Secretary of Treasury	Samuel Dexter	1801
	Albert Gallatin	1801-1809
Secretary of War	Henry Dearborn	1801-1809
Attorney General	Levi Lincoln	1801-1805
	Robert Smith	1805
	John Breckinridge	1805-1806
	Caesar Rodney	1807-1809
Postmaster General	Joseph Habersham	1801
	Gideon Granger	1801-1809
Secretary of Navy	Robert Smith	1801-1809

The Madison Administration		
President	James Madison	1809-1817
Vice President	George Clinton	1809-1813
	Elbridge Gerry	1813-1817
Secretary of State	Robert Smith	1809-1811
	James Monroe	1811-1817
Secretary of Treasury	Albert Gallatin	1809-1813
	George Campbell	1814
	Alexander Dallas	1814-1816
	William Crawford	1816-1817
Secretary of War	William Eustis	1809-1812
	John Armstrong	1813-1814
	James Monroe	1814-1815
	William Crawford	1815-1817
Attorney General	Caesar Rodney	1809-1811
	William Pinkney	1811-1814
	Richard Rush	1814-1817
Postmaster General	Gideon Granger	1809-1814
	Return Meigs	1814-1817
Secretary of Navy	Paul Hamilton	1809-1813
	William Jones	1813-1814
	Benjamin Crowninshield	1814-1817

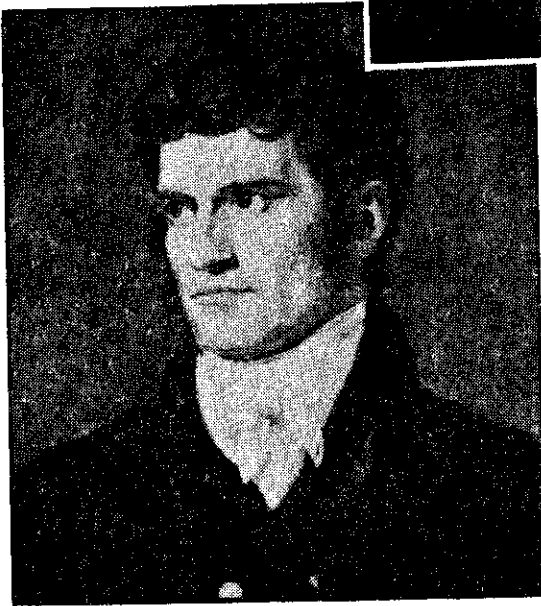
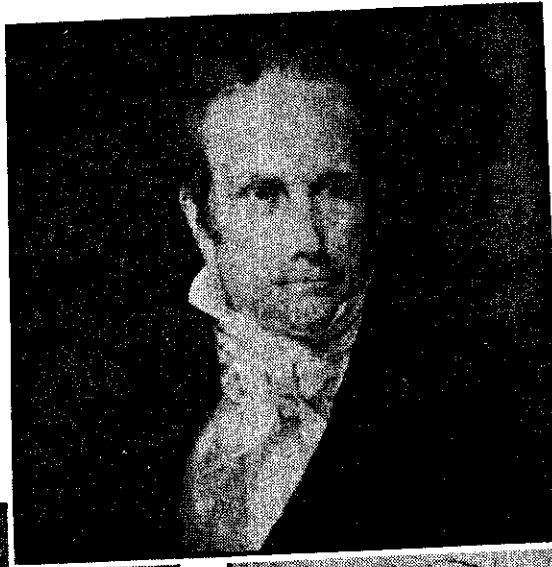
The Monroe Administration		
President	James Monroe	1817-1825
Vice President	Daniel Tompkins	1817-1825
Secretary of State	John Quincy Adams	1817-1825
Secretary of Treasury	William Crawford	1817-1825
Secretary of War	George Graham	1817
	John C. Calhoun	1817-1825
Attorney General	Richard Rush	1817
	William Wirt	1817-1825
Postmaster General	Return Meigs	1817-1823
	John McLean	1823-1825
Secretary of Navy	Benjamin Crowninshield	1817-1818
	Smith Thompson	1818-1823
	Samuel Southard	1823-1825

This map shows Florida, which was gained from Spain in 1819 under the leadership of Secretary of State John Q. Adams.

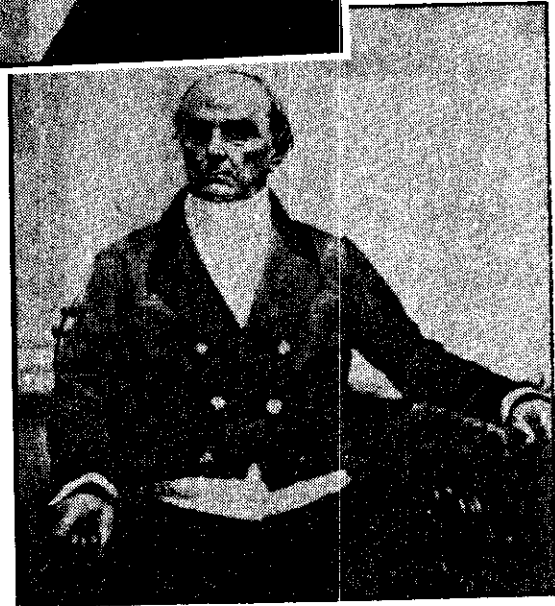


This map shows the routes of the Lewis and Clark Expedition from St. Louis to the Pacific Coast (1804-1806). Also shown are explorations of Zebulon Pike (1805-1807).

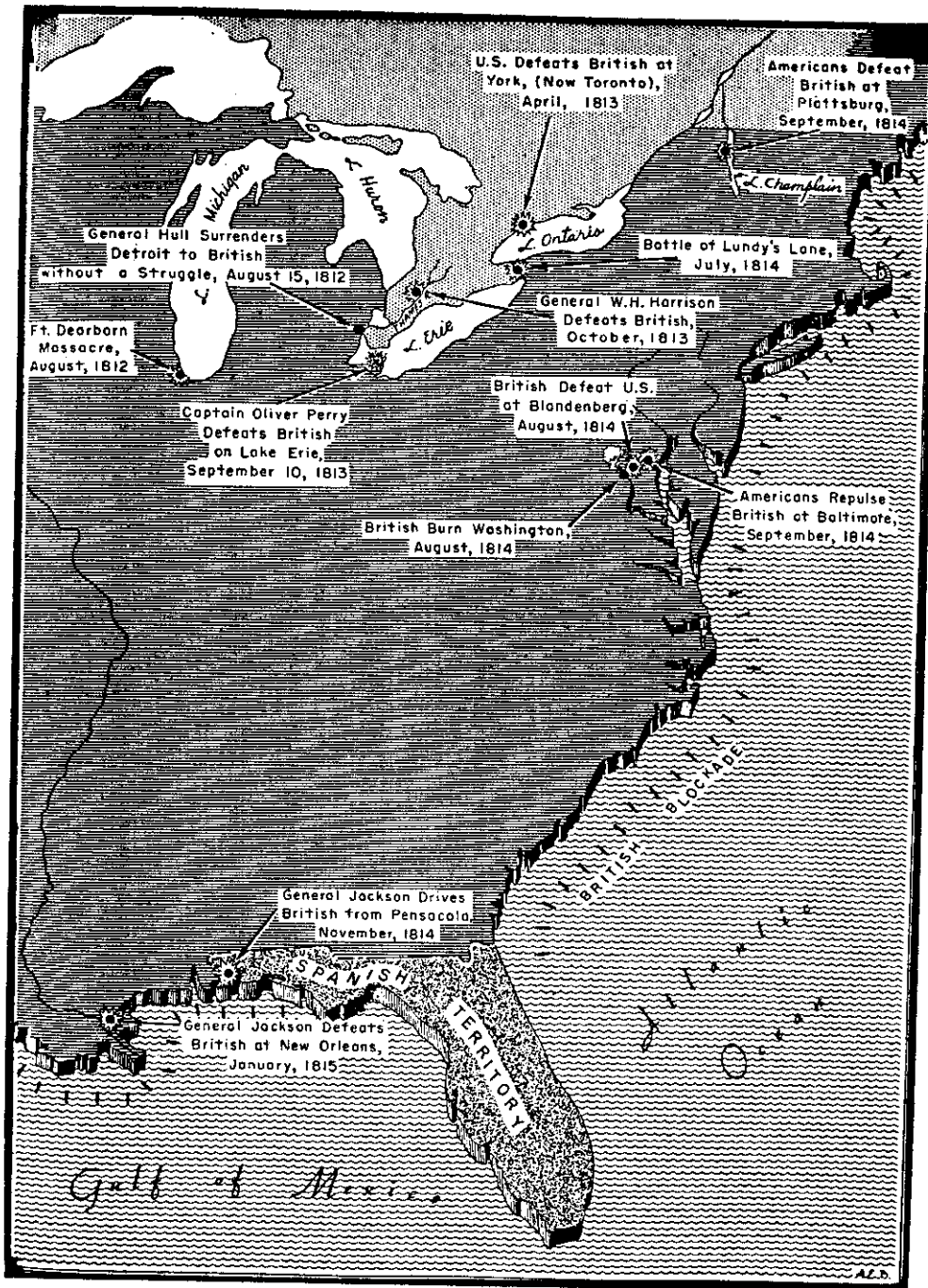
Henry Clay of Kentucky as painted by E. G. Marchant, 1838. Throughout a long political career, Clay sought the office of President but never achieved his goal.



Along with Clay and Webster, John C. Calhoun was a member of a trio of highly political men who often disagreed but who, in one way or another, significantly influenced the future of the United States.



This daguerreotype of Daniel Webster gives evidence of his commanding personality.



LAND BATTLES OF THE WAR OF 1812

Except for the engagements on the high seas, the principal actions of the war between the United States and Great Britain are shown on this map.





Courtesy, The New-York Historical Society, New York City

**THOMAS MACDONOUGH**, of the Battle of Plattsburgh. After J. W. Jarvis's portrait.



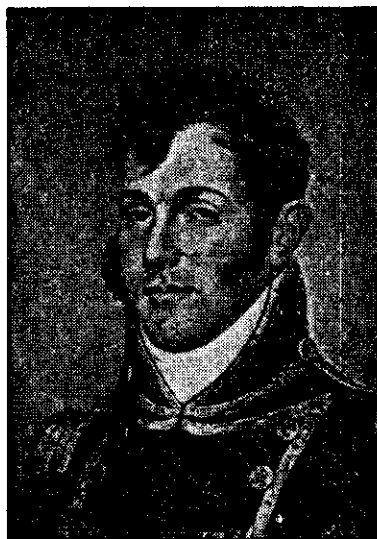
Courtesy, The New-York Historical Society, New York City

**WILLIAM HENRY HARRISON** as a major general in 1813. After a painting by Wood.



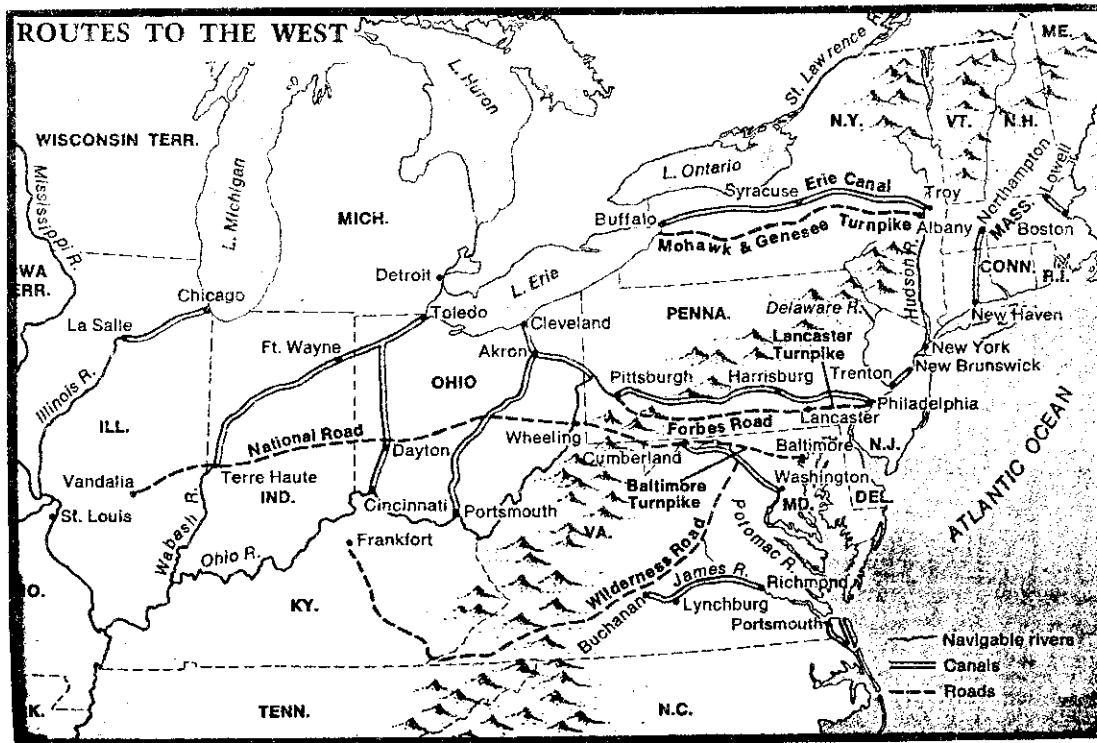
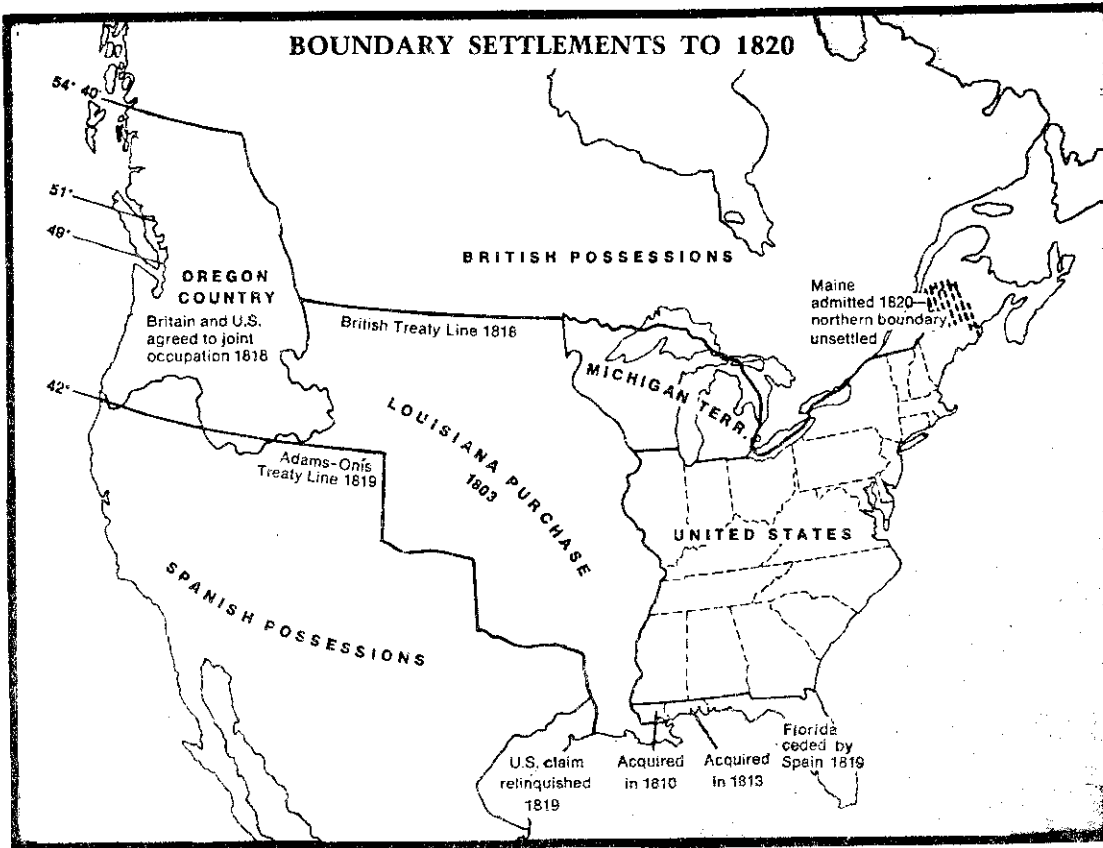
Courtesy, The New-York Historical Society, New York City

**ANDREW JACKSON** in 1815. After a portrait by Jarvis.

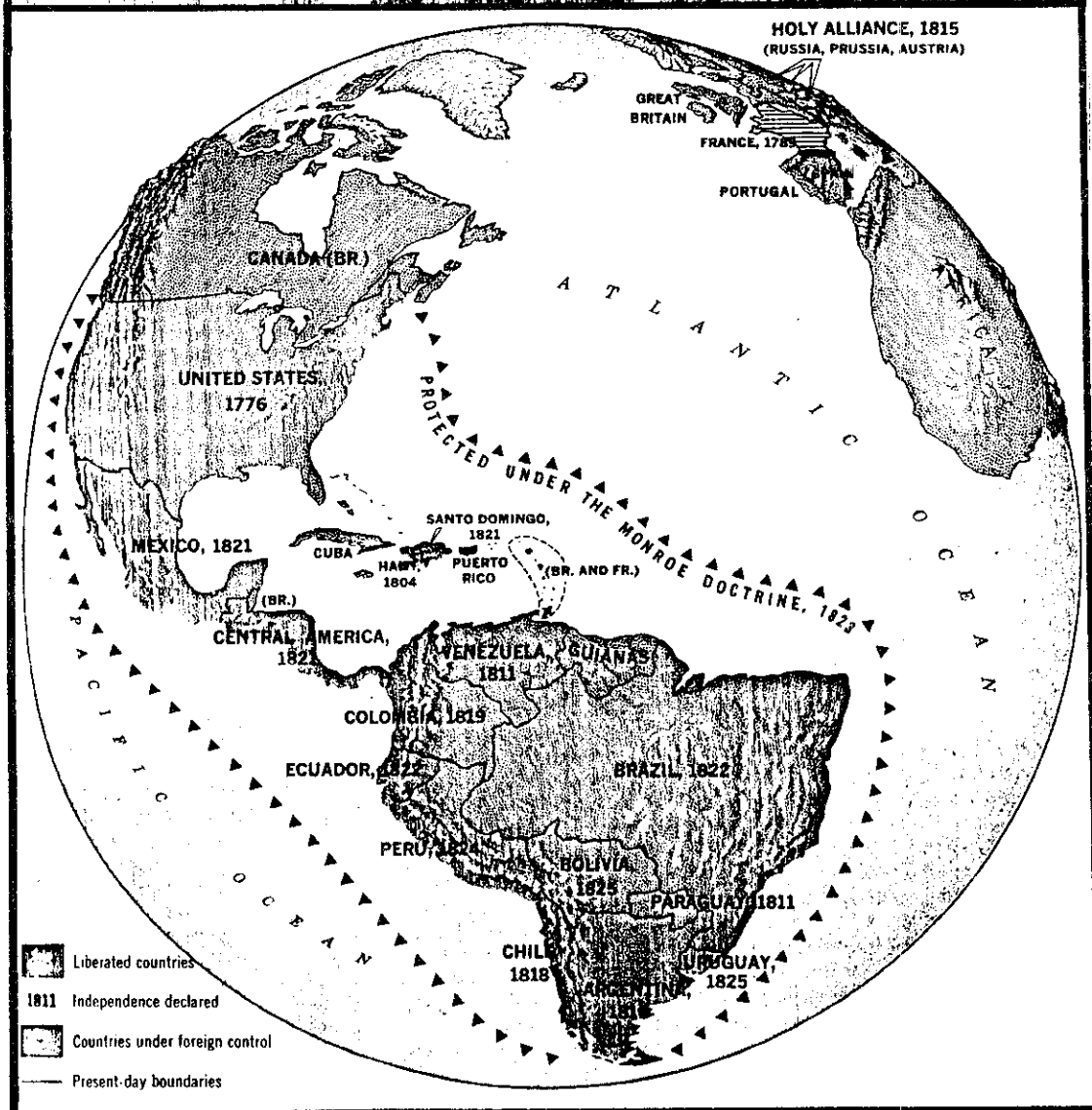


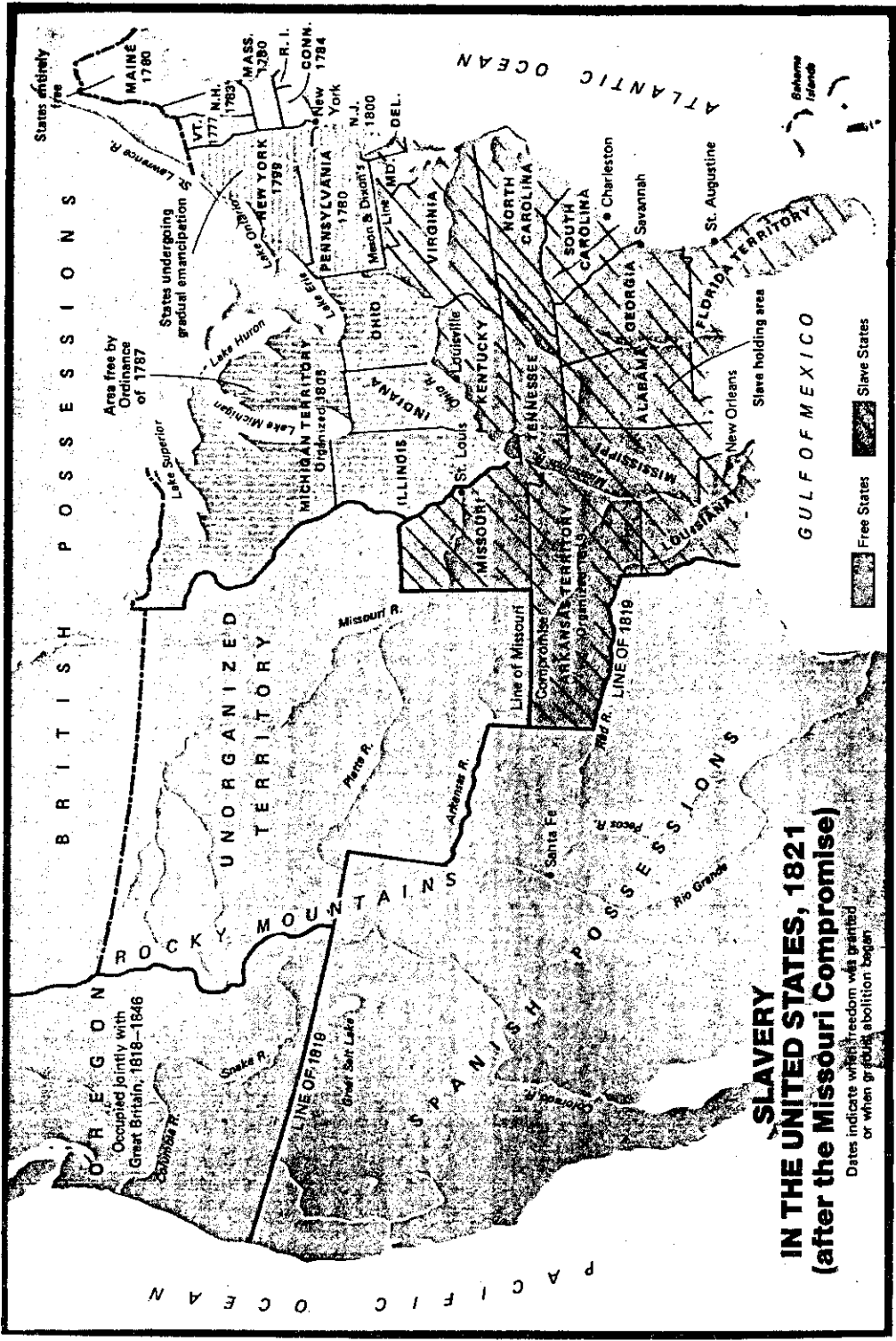
Courtesy, The New-York Historical Society, New York City

**OLIVER HAZARD PERRY**, in a portrait by Rembrandt Peale.



# INDEPENDENCE IN THE AMERICAS





## บทที่ 6

### สมัยเจฟเฟอร์สัน (The Jeffersonian Era 1801-1825)

ในช่วงยี่สิบสี่ปีนี้ สหรัฐอเมริกายุ่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีสามคน คือ โทมัส เจฟเฟอร์สัน เจมส์ เมดิสัน และเจมส์ มอนโรจากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน เจฟเฟอร์สันมีส่วนอย่างมากในการกำหนดแนวทางการบริหารประเทศซึ่งต่างไปจากอดีต คือ ยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตย ปรับปรุงเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เคารพในสิทธิของรัฐ ใช้อำนาจรัฐบาลกลางในขอบเขตที่ความสำคัญและให้การช่วยเหลือแก่สามัญชนอเมริกันในการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตก และประกอบอาชีพเกษตรกรรม รวมทั้งเลือกคนดีมีความสามารถและซื่อสัตย์ร่วมรัฐบาล การดำเนินนโยบายต่างประเทศยึดหลักการเป็นกลางและอยู่อย่างสงบ ด้วยแนวทางการบริหารประเทศดังกล่าวในบั้นปลายของสมัยเจฟเฟอร์สัน ผลงานที่ปรากฏเด่นชัด คือชาติเติบโตทั้งพื้นที่ ประชากร และเศรษฐกิจ และคนอเมริกันมีความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติโดยแท้จริง

#### 1. สหรัฐอเมริกายุ่ภายใต้การบริหารของโทมัส เจฟเฟอร์สัน 1801-1809

โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson 1743-1826) ชาวเวอร์จิเนียจากพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สาม ดำรงตำแหน่งระหว่างปี 1801-1809 โดยมีอะรอน เบอร์ (Aaron Burr) เป็นรองประธานาธิบดีสมัยแรก และเจมส์ เมดิสัน (James Madison) เป็นรองประธานาธิบดีสมัยที่สอง เจฟเฟอร์สันเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งที่วอชิงตัน ดี.ซี. ผลงานเด่นในอดีตคือเป็นผู้ริเริ่มในการร่างคำประกาศเอกราชปี 1776 และก่อตั้งพรรคเดโมแครติก รีพับลิกันในปี 1792 การบริหารประเทศของเจฟเฟอร์สันเน้นประชาธิปไตยให้เกิดแก่สามัญชนอเมริกันโดยแท้จริง

##### 1.1 ยกเลิกและสืบทอดงานบางเรื่องของเพเตอร์ลิส

พรรคเพเตอร์ลิสภายใต้การนำของจอห์น อาดัมส์ ได้ทิ้งผลงานหลายเรื่องที่ไม่เป็นธรรมแก่คนอเมริกันก่อนพ้นการเป็นประธานาธิบดี เพื่อให้เกิดความยุติธรรม เคารพในสิทธิของประชาชน และใช้อำนาจของรัฐบาลกลางในขอบเขตที่กำหนดไว้ การยกเลิกหรือสืบทอดงานบางเรื่องของเพเตอร์ลิสได้มีขึ้นทันทีเมื่อเจฟเฟอร์สันเข้ารับบริหารประเทศ คือ

1. ความคุ้มครองการใช้จ่ายเงินของรัฐบาลกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัดทอนการใช้จ่ายของกระทรวงการทหารเรือ นำเงินดังกล่าวมาเพื่อการผ่อนชำระหนี้สินของชาติที่ค้างอยู่ และพัฒนาจัดสรรดินแดนตะวันตก
2. ยกเลิกกฎหมายกีดกันคนต่างด้าวและป้องกันการกบฏปี 1798
3. ยกเลิกกฎหมายตุลาการปี 1801 และออกกฎหมายตุลาการปี 1802 (The Judiciary Act 1802) กำหนดศาลอุทธรณ์เพียงหกแห่งในสหรัฐอเมริกา (เดิมในปี 1801 กำหนดมี 16 แห่ง)
4. คัดเลือกบุคคลที่มีความสามารถและซื่อสัตย์เข้าทำงาน ทั้งนี้จำเป็นต้องย้ายหรือปลดเพเตอร์ลีสออกจากตำแหน่ง เป็นจำนวนมากมาย
5. คงให้การยอมรับและสนับสนุนในการดำเนินงานของธนาคารชาติ

## 1.2 ยุติกรณียุทธการกับนครรัฐทางตอนเหนือของอัฟริกา<sup>1</sup>

นอกจากสหรัฐอเมริกาจะทำการค้ากับกลุ่มประเทศทางยุโรปตะวันตก และหมู่เกาะเวสอินดีสแล้ว สหรัฐอเมริกายังได้ทำการค้ากับกลุ่มชนานดินแดนรอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทุกชาติที่นำเรือสินค้าเข้าสู่่านน้ำเมดิเตอร์เรเนียนต้องจ่ายค่าคุ้มครองหรือบรรณาการแก่สิ้นครรัฐทางตอนเหนือของอัฟริกาที่อ้างยึดครองเมดิเตอร์เรเนียน คือ โมร็อกโค (Morocco) ตูนิส (Tunis) อัลจีเรีย (Algeria) และทริโปลี (Tripoli) สิ้นครรัฐนี้ถูกเรียกว่านครรัฐป่าเถื่อนหรือนครรัฐของอนารยชน (The Barbary States) เพราะนครรัฐทั้งสี่มักปฏิบัติต่อเรือสินค้าต่างชาติอย่างป่าเถื่อนและโหดร้ายหากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือส่งบรรณาการ เช่นยึดเรือสินค้าจับกุมลูกเรือและกลาสีนำมาฆ่าหรือเรียกค่าไถ่ตัวจากประเทศเจ้าของเรือเป็นทองคำ หากประเทศเจ้าของเรือไม่ปฏิบัติตามก็จะขายลูกเรือและกลาสีเป็นทาส พฤติกรรมดังกล่าวสร้างความหวาดกลัวแก่เรือสินค้าต่างชาติ และต่างยินดีจ่ายค่าคุ้มครองแก่นครรัฐดังกล่าวเพื่อความสะดวกและปลอดภัยในการค้า สหรัฐอเมริกาเป็นชาติหนึ่งที่ยินดีปฏิบัติตาม แต่ในปี 1801 เมื่อเจฟเฟอร์สันบริหารประเทศเป็นเวลาเดียวกันกับทริโปลีเรียกค่าคุ้มครองในอัตราสูงเกินจำเป็น เจฟเฟอร์สันนั้นรักการเป็นมิตรกับมวลประเทศทั้งหลาย แต่ต้องตอบปฏิเสธการเรียกค่าคุ้มครองดังกล่าวทำให้ทริโปลีไม่พอใจประกาศสงครามกับสหรัฐอเมริกา (The Tripolitan War 1801-1805) กองเรือรบอเมริกันปิดล้อมชายฝั่งทำให้ทริโปลีเกิดปัญหาขาดแคลนอาหารและเสบียงของใช้ ผู้ครอง

นครรัฐทริบลิยมจำนวนห้าช่อตกลง เป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาในปี 1805 ส่วนอีกสามนครรัฐสหรัฐอเมริกากงจ่ายค่าคุ้มครอง เรื่อยมาจนถึงปี 1816 ได้มีการทำสัญญาสันติภาพระหว่างกัน การปราบปรามทริบลิวนครั้งนี้สหรัฐอเมริกาที่แสดงให้โลกได้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาสามารถรักษาสีทธิการเดินเรือในท้องทะเลหลวง

### 1.3 จัดตั้งวิทยาลัยทหารในปี 1802

เพื่อให้การฝึกทหารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมีรูปแบบเดียวกันและมีวินัยอย่างเคร่งครัด จำเป็นต้องจัดตั้งวิทยาลัยทหารรับมิดชอบโดยตรงด้วยเหตุผลดังกล่าวในวันที่ 16 มีนาคม 1802 รัฐสภาออกกฎหมายจัดตั้งวิทยาลัยทหาร (The U.S. Military Academy Act 1802) ที่เมืองเวส พอยท์ (West Point) ในนิวยอร์กโดยเปิดการสอนในวันที่ 4 กรกฎาคม 1802

### 1.4 สหรัฐอเมริกาซื้อดินแดนหลุยส์เซียนาจากฝรั่งเศส ในปี 1803

ครั้งปี 1682 โรเบิร์ต ลา ซาล ได้ประกาศยึดครองดินแดนสองฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี เป็นของฝรั่งเศสเรียกดินแดนนี้ว่า ดินแดนหลุยส์เซียนา (Louisiana) ดินแดนหลุยส์เซียนาแยกออกได้เป็น 2 ฝั่งใหญ่ โดยส่วนทางตะวันออกเริ่มจากแม่น้ำมิสซิสซิปปีถึง เทือกเขาแอปปาเลเชียน ส่วนทางตะวันตกเริ่มจากแม่น้ำมิสซิสซิปปีถึง เทือกเขาร็อกกี

ในปี 1763 ฝรั่งเศสพ่ายแพ้อังกฤษในสงครามฝรั่งเศส - อินเดีย เป็นผลทำให้ฝรั่งเศสต้องยกดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันออกให้อังกฤษ และต้องยกดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตกให้สเปน

ในปี 1783 อังกฤษพ่ายแพ้ในสงครามปฏิวัติและต้องยอมรับความเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา ส่วนหนึ่งของข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีส 1783 กำหนดว่าด้วยสหรัฐอเมริกาจะมีสิทธิเหนือดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันออกนี้ทั้งหมด ทั้งนี้อำนาจของสเปนคงมีเหนือแม่น้ำมิสซิสซิปปี ดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตก และ เมืองทำน้าวอร์ลีน (บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี)

ดังได้ทราบการดำเนินนโยบายต่างประเทศของจอร์จ วอชิงตันและจอห์น อาดัมส์ จากบทที่ 5 มาแล้วว่า ประธานาธิบดีทั้งสองท่านพยายามแก้ไขปัญหาดังประเทศเน้นสร้างความสัมพันธ์อันดีกับอังกฤษ สเปน และฝรั่งเศสได้เบ็ดเสร็จจันปี 1800 แต่ปัญหาความยุ่งยากยังคงมีเหลืออยู่ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน ปัญหาคือเกษตรกรอเมริกันทางตะวันตกเกรงสเปนคัดสิทธิการร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปี และ เมืองทำน้าวอร์ลีนส์ เพื่อล่าเสียงและจำหน่ายผลิตผลเกษตรกรรม

## สู่ตลาดยุโรป

ในปี 1799 นโปเลียน โบนาปาร์ต ขึ้นปกครองฝรั่งเศสและต้องการฟื้นฟูอำนาจของฝรั่งเศสในอเมริกาเหนืออีกครั้ง การจะได้มาซึ่งอำนาจในอเมริกาเหนือนั้นฝรั่งเศสใช้ชีวิตบังคับให้สเปนยกดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตกหรือดินแดนหลุยส์เซียนาฝั่งซ้ายของแม่น้ำมิสซิสซิปปี เมืองทำนวยอร์ลินส์ และสิทธิเหนือแม่น้ำมิสซิสซิปปี ทั้งหมดคืนแก่ฝรั่งเศสด้วยสนธิสัญญา ปี 1800 (The Treaty of San Ildefonso 1800) ในวันที่ 1 ตุลาคม 1800<sup>2</sup>

คนอเมริกันและรัฐบาลของโทมัส เจฟเฟอร์สัน ตกลงใจมากต่อการกลับมาใช้อำนาจของฝรั่งเศสเหนือดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตก คนอเมริกันรู้ดีว่าการเจรจาตกลงกับฝรั่งเศสภายใต้การนำของนโปเลียนนั้นยากกว่าการเจรจาตกลงกับเจ้าหน้าที่สเปน และฝรั่งเศสมีแนวโน้มอาจตัดสิทธิ์เกษตรกรอเมริกันในการร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปี และเมืองทำนวยอร์ลินส์ ทั้งจะเป็นการปิดล้อมการขยายตัวของพื้นที่สหรัฐอเมริกาสู่ตะวันตก และเป็นภัยต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตย การแก้ไขปัญหานี้ขึ้นต้นนั้นสหรัฐอเมริกาต้องเจรจามีสิทธิร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีและซื้อเมืองทำนวยอร์ลินส์จากฝรั่งเศสเพื่อใช้เป็นเส้นทางน้ำลำเลียงผลผลิตเกษตรกรรมและเก็บรักษาผลผลิตเกษตรกรรมก่อนส่งจำหน่ายยังตลาดยุโรป

การเจรจากับฝรั่งเศสนั้น เจฟเฟอร์สันกำหนดให้โรเบิร์ต ลิฟิงสโตน (Robert Livingston) ทูตสหรัฐอเมริกาประจำฝรั่งเศสดำเนินการในปลายปี 1801 การเจรจาไม่เป็นผลเพราะนโปเลียนยุ่งกับการเตรียมการปราบกบฏที่ซานโต โดมิงโกและไฮติ (อาณานิคมฝรั่งเศสในทะเลแคริบเบียนที่บังคับยึดครองจากสเปน) เพื่อให้การเจรจาเป็นผลสำเร็จ เจฟเฟอร์สันส่งเจมส์ มอนโรช่วยลิฟิงสโตนดำเนินการอีกแรงหนึ่งในปลายปี 1802 ผลคือในวันที่ 30 เมษายน 1803 นโปเลียนตอบตกลงขายดินแดนหลุยส์เซียนาเป็นเงิน \$15 ล้าน (\$11,250,000 เป็นค่าที่ดินรวมหนี้สินเก่าที่สหรัฐอเมริกาคงค้างอยู่อีก \$3,750,000)<sup>3</sup>

สาเหตุที่นโปเลียนตัดสินใจขายดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตกเพราะฝรั่งเศสต้องการใช้เงินเพื่อทำสงครามกับอังกฤษที่จะมีขึ้นในระยะเวลานี้ ดินแดนหลุยส์เซียนาทางไกลจากการดูแลของฝรั่งเศสและเป็นการง่ายที่อังกฤษจะนำกองกำลังเข้ายึดครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงฝรั่งเศสทำสงครามกับอังกฤษ (กองกำลังอังกฤษตั้งมั่นในอาณานิคมแคนาดา) และฝรั่งเศสต้องเผชิญกับการดูแลอาณานิคมในทวีปอเมริกา เพราะบ่อยครั้งที่อาณานิคมที่บังคับมาจาก



สเปนเหล่านี้ก่อการกบฏ ฝรั่งเศสต้องสูญเสียกองกำลังทหารและเงินทองจำนวนมากเพื่อการปราบปรามโดยเฉพาะอย่างยิ่งการปราบปรามที่ไฮติ

ลิวีซเซียน และมอนโร จำเป็นต้องตอบตกลงรับซื้อดินแดนหลุยส์เซียนานางเงิน \$15 ล้านทันที (The Louisiana Purchase 1803) เพราะสถานการณ์บังคับด้วยเกรงนโยบายเปลี่ยนใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าโดยตำแหน่งประธานาธิบดีมีอำนาจสั่งจ่ายเงินกรณีพิเศษได้เพียง \$10 ล้านเท่านั้น และทั้งไม่แน่ใจว่ารัฐสภาจะอนุมัติเงินและเห็นชอบด้วยหรือไม่ ความกังวลใจดังกล่าวหมดไปเพราะในวันที่ 20 ตุลาคม 1803 วุฒิสภาให้การรับรองเห็นชอบอนุมัติซื้อดินแดนหลุยส์เซียนานางเงิน \$15 ล้าน ทั้งมีความเห็นว่าการซื้อจำเป็นต้องดำเนินการเร่งด่วนก่อนที่ฝรั่งเศสจะทำสงครามกับอังกฤษ มิฉะนั้นแล้ว ฝรั่งเศสอาจไม่มีเวลามาเจรจาเพื่อการขายและอาจเปลี่ยนใจได้ และถ้าหากการซื้อล่าช้าออกไป หากอังกฤษชนะฝรั่งเศส ดินแดนหลุยส์เซียนาต้องตกเป็นของอังกฤษ อันจะเป็นการยากยิ่งในการเจรจา ด้วยมติและเหตุผลดังกล่าว การซื้อส่งมอบดินแดนหลุยส์เซียนาจากฝรั่งเศสอย่างเป็นทางการแก่สหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 1803<sup>4</sup>

การซื้อดินแดนหลุยส์เซียนาเป็นผลงานเด่นของเจฟเฟอร์สันขณะเป็นประธานาธิบดีในสมัยแรก สหรัฐอเมริกาได้พื้นที่เพิ่มขึ้นถึง 828,000 ตารางไมล์ในราคา \$15 ล้าน ตกเอเคอร์ละเพียง 3 เซน ขอบเขตของพื้นที่ทางตะวันตกถึงเทือกเขาร็อกกี ทางเหนือถึงแคนาดา ทางตะวันออกถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี และทางใต้ถึงอ่าวเม็กซิโก ครอบคลุม 13 รัฐในปัจจุบันคือมินนิโซตา ไอโอวา มิสซูรี อาร์คันซอ หลุยส์เซียนา ดาโกตาเหนือ ดาโกตาใต้ เนบราสกา แคนซัส โอคลาโฮมา โคโลราโด ไวโอมิ่ง และมอนตানা รวมทั้งพื้นที่ทางตอนเหนือของเท็กซัส และตะวันออกเฉียงเหนือของนิวเม็กซิโก นับได้ว่าเป็นการเพิ่มขึ้นของดินแดนสหรัฐอเมริกาอีกหนึ่งเท่าตัวจากเดิม ดินแดนหลุยส์เซียนาเดิมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งมีส่วนเชื่อมดินแดนตะวันออกกับดินแดนตะวันตกตอนกลางและเป็นทางก้าวของสหรัฐอเมริกาในการขยายดินแดนจรดชายฝั่งแปซิฟิก

#### 1.5 ลิวีสนำคณะ สำรวจดินแดนตะวันตก (1804-1806)<sup>5</sup>

ข่าวการซื้อดินแดนหลุยส์เซียนานี้ 1803 ทำให้คนอเมริกันตื่นตื่นที่ดินแดนดังกล่าวจะถูกเปิด เพื่อให้รู้แน่ชัดว่ามีความอุดมสมบูรณ์มากเพียงใด มีอันตรายแค่ไหน เจฟเฟอร์สันเห็นความจำเป็นต้องทำการสำรวจโดยรัฐสภาให้การสนับสนุน และอนุมัติเงินเพื่อใช้ในการสำรวจหาข้อเท็จจริง

เจฟเฟอร์สันเลือกร้อยเอกเมริเวทเทอ ลูวิส (Meriwether Lewis) เป็นผู้นำ การสำรวจดินแดนตะวันตก ลูวิสเลือกจอร์จ โรเจอร์ คลาร์ก (George Roger Clark) เป็น ผู้ช่วยและผู้ร่วมทำการสำรวจอีก 43 คน รวมคณะสำรวจทั้งหมด 45 คน เจฟเฟอร์สันกำหนดให้ ทำการสำรวจทุกอย่างในดินแดนหลุยส์เซียนาที่พบเห็นไม่ว่าจะเป็นดิน พืช สัตว์ น้ำ ลักษณะอากาศ อื่นๆ เป็นต้น ตลอดจนแร่ธาตุ

14 พฤษภาคม 1804 คณะสำรวจเริ่มออกเดินทางจากเมืองเซนต์หลุยส์ (St.Louis) มุ่งสู่ดินแดนตะวันตกโดยใช้เรือล่องตามแม่น้ำมิสซูรี ฤดูหนาวปี 1804 ขึ้นบกพักกับมิตรอินเดียนเผ่า แมนแดน (Mandan Indians) ในดินแดนคาโกต้าเหนือ ฤดูใบไม้ผลิ 1805 ก่อนการเดินทางได้ ว่าจ้างหญิงอินเดียนชื่อ ซาคาจาวิ (Sacajawea) ภรรยานักดักสัตว์ฝรั่งเศสนำทางมุ่งตะวันตก โดยล่องตามแม่น้ำมิสซูรีถึงเทือกเขาร็อกกีอันเป็นการสิ้นสุดดินแดนหลุยส์เซียนา แต่คณะสำรวจ ต้องการเข้าสำรวจดินแดนซีกตะวันตกของเทือกเขาร็อกกี จึงตัดสินใจเดินข้ามเทือกเขาร็อกกี ที่ ดินแดนไอดาโฮพบอินเดียนอีกเผ่า หัวหน้าเผ่าเป็นพี่ชายของซาคาจาวิ หัวหน้าเผ่าตอบแทนคณะ สำรวจที่นำซาคาจาวิกลับมาส่งด้วยการมอบม้า และอินเดียนนำทางมุ่งตะวันตกโดยล่อง เรือตามแม่น้ำ ชเน็ค (Snake River) ออกสู่แม่น้ำโคลัมเบีย (Columbia River) เข้าสู่เขตโอเรกอน (Oregon Country) ในเดือนพฤศจิกายน 1805 คณะสำรวจประกาศเขตโอเรกอนเป็นของ สหรัฐอเมริกา การสำรวจสิ้นสุดบริเวณชายฝั่งแปซิฟิกและพักค้างตลอดฤดูหนาวปี 1805 ที่นี่ คณะ สำรวจเดินทางกลับถึง เมืองเซนต์หลุยส์ในวันที่ 23 กันยายน 1806 รวมเวลาการสำรวจดินแดน ตะวันตกทั้งสิ้น 2 ปี 4 เดือน 9 วัน (14 พฤษภาคม 1804 - 23 กันยายน 1806) ระหว่าง ทางอาหารได้จากการหาในรูปของการล่าสัตว์และจับปลา มีเพียงคนเดียวเท่านั้นในคณะที่ตาย ระหว่างการสำรวจ การสำรวจเป็นที่พอใจของเจฟเฟอร์สันเพราะลูวิสได้นำข้อมูลทุกอย่างกลับมา ในรูปของตัวอย่างและแผนที่ และทั้ง ได้พิสูจน์ให้คนอเมริกันเห็นถึงความเป็นไปได้ในการข้ามเทือก เขาร็อกกีสู่ชายฝั่งแปซิฟิก กล่าวได้ว่าประวัติศาสตร์ตะวันตก การอพยพของคนอเมริกันเป็นกอง เกวียนเรียงตามแม่น้ำมิสซูรีมุ่งสู่ตะวันตก เริ่มขึ้นโดยแท้จริงต้นศตวรรษที่ 19 เพราะการสำรวจ ของลูวิสและคณะนั่นเอง ลูวิสและคลาร์กได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้บุกเบิกดินแดนตะวันตกที่ยิ่งใหญ่ (The Great Pathfinders)

## 1.6 ไพคและคณะเข้าสำรวจที่ราบตอนกลาง 1805-1806

ในปี 1805 ซดลิวีสและคณะทำการสำรวจดินแดนแถบตะวันตก ร้อยโทเซบูลอน ไพค (Zebulon Pike) ได้รับคำสั่งให้ทำการสำรวจหาข้อมูลเกี่ยวกับแม่น้ำมิสซิสซิปปี จากเมือง เซนต์หลุยส์คณะสำรวจล่องเรือตามแม่น้ำมิสซิสซิปปีขึ้นเหนือถึงมินนิโซตาเพื่อหาจุดเริ่มต้นของแม่น้ำ แต่ไม่พบ จึงทำการสำรวจพื้นที่ตอนเหนือของดินแดนหลุยส์เซียนาแทนและกลับสู่เซนต์หลุยส์

ในปี 1806 ไพคได้รับคำสั่งอีกครั้งให้ทำการสำรวจพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของดินแดนหลุยส์เซียนา จากเมืองเซนต์หลุยส์มุ่งลงใต้ล่องเรือตามแม่น้ำมิสซิสซิปปี เข้าสู่แม่น้ำอะคันซอ (Arkansas River) ถึงโคโลราโดดินแดนติดเทือกเขาร็อกกี นับได้ว่าเป็นการเข้าสำรวจที่ราบกว้างใหญ่ตอนกลางของสหรัฐอเมริกา หลังจากนั้นได้ล่องเรือตามแม่น้ำริโอ แกรนด์ (Rio Grande River) เข้าสู่เขตอำนาจของสเปน ซึ่งเป็นนิวเม็กซิโก และเท็กซัสในปัจจุบัน ไพคและคณะสำรวจถูกจับ แต่ต่อมาได้รับการปล่อย ไพคกลับถึงเซนต์หลุยส์พร้อมข้อมูลมากมายเกี่ยวกับดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ ที่สำคัญคืออินเดียนทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีเดินทางโดยขี่ม้าแทนเท้าหรือเรือ ม้าของอินเดียนทางตะวันตกเป็นม้าพันธุ์ดีจากสเปนรูปร่างสูงใหญ่ ม้าสามารถมีชีวิตอยู่ได้ด้วยหญ้าแห้งและเดินทางได้ตลอดวันโดยไม่ต้องกินน้ำ ข้อมูลของไพคเกี่ยวกับเรื่องม้ามีส่วนผลักดันให้ผู้อพยพอเมริกันที่มุ่งสู่ดินแดนตะวันตกพากันนำของ เครื่องใช้แลกเปลี่ยนกับม้าของอินเดียนทางตะวันตกเพื่อใช้ม้าเป็นพาหนะในการข้ามที่ราบตอนกลางที่กว้างใหญ่ระยะทางไกล และขาดแคลนน้ำ ไพคเป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้บุกเบิกที่ยิ่งใหญ่เช่นเดียวกับลิวีสและคล๊าก

## 1.7 การจัดสรรดินแดนตะวันตก

นอกจากซื้อดินแดนหลุยส์เซียนาในปี 1803 และจัดส่งคณะสำรวจเข้าทำการสำรวจดินแดนตะวันตกแล้ว การจัดสรรที่ดินตะวันตกอย่างเป็นทางการเป็นงานสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่เจฟเฟอร์สันให้ความสำคัญและมุ่งดำเนินการเพื่อให้สามัญชนอเมริกาได้เข้าถึงครองที่ดินทำเกษตรกรรม ในวันที่ 26 มีนาคม 1804 รัฐสภาออกกฎหมายที่ดินปี 1804 (The Land Act 1804) กำหนดลดราคาที่ดินจาก \$2 เป็น \$1.64 ต่อเอเคอร์ และกำหนดพื้นที่ให้มีการซื้อต่ำสุด 160 เอเคอร์ (1 เซกชั่น เท่ากับ 1 ตารางไมล์ เท่ากับ 640 เอเคอร์) เพื่อเกษตรกรจะได้มีที่เป็นผืนขนาดพอเหมาะในการทำเกษตรกรรม 1 มีนาคม 1803 โอไฮโอ (Ohio) รัฐแรกในจำนวนห้ารัฐของดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 17 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐเสรี

เป็นรัฐใหม่รัฐเดียวในสมัยเจฟเฟอร์สัน นอกจากนี้รัฐสภาดำเนินการจัดสรรดินแดนออร์ลีส์ (Orleans Territory) ในปี 1804 ดินแดนมิชิแกน (Michigan Territory) ในปี 1805 และดินแดนอิลลินอยส์ (Illinois Territory) ในปี 1809

### 1.8 ห้ามการค้าทาสอัฟริกัน ในปี 1808

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าแรงงานผิวดำจากอัฟริกาเริ่มนำเข้าสู่อาณานิคมอังกฤษตอนใต้เป็นครั้งแรกในปี 1619 ที่เจมส์ทาวน์ ในเวอร์จิเนีย แรงงานผิวดำซึ่งต่อมากลายเป็นทาสถูกใช้ เป็นแรงงานหลักในการทำเกษตรกรรม เป็นแปลงขนาดใหญ่ที่ปลูกฝ้ายและใบยาสูบ ขณะเดียวกัน เจ้าของไร่ (Planter) ยินดีจ่ายเงินเพื่อการซื้อทาสเพิ่มมาใช้เป็นแรงงานในไร่ ทาสอัฟริกันนับ ันทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วในดินแดนทางใต้ซึ่งเป็นเขตเกษตรกรรม ยิ่งเอ็ดมัน คาทโรท ชาวอังกฤษคิดเครื่องทอผ้าได้ในปี 1785 ซามูเอล สลาเตอร์ ตั้งโรงงานทอผ้าที่โรดไอแลนด์ในปี 1790 และอีไล วิทนี คิดเครื่องแยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุฟ้ายได้ในปี 1793 ผลผลิตฝ้ายยิ่งเป็นที่ ต้องการของอุตสาหกรรมทอผ้า การนำเข้าทาสอัฟริกันทวีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างมาก เพื่อสนอง ความต้องการของเจ้าของไร่ฝ้ายในต้นศตวรรษที่ 19 เจฟเฟอร์สันนั้นรู้ดีว่าเป็นอันตรายมากใน การมีทาสและเป็นอันตรายมากเช่นกันในการปล่อยทาส วิธีแก้ไขที่ดีที่สุดคือต้องลดจำนวนทาสให้ น้อยลง โดยในวันที่ 1 มกราคม 1808 รัฐสภาออกกฎหมายห้ามนำเข้าทาสจากอัฟริกาในสหรัฐ อเมริกา<sup>7</sup> เป็นผลให้มีการลักลอบนำทาสอัฟริกาเข้าสู่สหรัฐอเมริกาอย่างผิดกฎหมายนับจากปี 1808 เรื่อยมา ซึ่งเป็นปัญหาที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องดำเนินการแก้ไขและคนทางเหนือกลุ่มต่อต้านการมีทาส (abolitionists) เพิ่มความเกลียดชังนายทาสซึ่งเป็นเจ้าของไร่ทางใต้ การ ห้ามนำเข้าทาสอัฟริกันนับเป็นผลงานเด่นชิ้นหนึ่งของเจฟเฟอร์สันในการแก้ไขปัญหาภายในประเทศ

### 1.9 การค้าเินมนโยบายต่างประเทศ : ยึดมั่นวางคนเป็นกลาง

ในปี 1803 นโปเลียน โบนาปาร์ตนำฝรั่งเศสเข้าทำสงครามกับกลุ่มประเทศทางยุโรป นำโดยอังกฤษ เพราะอังกฤษมีแสนยานุภาพทางเรือเหนือกว่าฝรั่งเศส อังกฤษใช้กองเรือรบปิด ล้อมชายฝั่งฝรั่งเศสเพื่อทำให้ฝรั่งเศสต้องเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหารและเสบียงของใช้เพราะไม่ อาจรับการช่วยเหลือหรือติดต่อกับโลกภายนอกได้ การรบระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในต้นศตวรรษ ที่ 19 นี้มีผลกระทบต่อการค้าและการเดินเรือของเรือสินค้าอเมริกันเพราะอังกฤษจะสั่งหยุดเรือ สินค้าอเมริกันทุกลำที่พบ ตรวจสอบสินค้าและถ้ารู้ว่านำสินค้าส่งฝรั่งเศสก็จะยึดสินค้านั้นดั่งกล่าว อังกฤษ

ต้องการให้เรือสินค้าอเมริกันนำสินค้าส่งท่าเรืออังกฤษเท่านั้น พร้อมกันนี้อังกฤษจะบังคับลูกเรืออเมริกันที่เปลี่ยนสัญชาติอังกฤษเป็นอเมริกันแล้วกลับเข้าประจำการในกองเรือรบอังกฤษ เพราะอังกฤษยึดหลักว่า คนอังกฤษต้องเป็นคนอังกฤษตลอดเวลา (Once a British Subject, always a British Subject)<sup>8</sup> และมีบ่อยครั้งที่อังกฤษบังคับลูกเรืออเมริกันโดยกำหนดเข้าประจำการในกองเรือรบอังกฤษด้วย การกระทำดังกล่าวสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่คนอเมริกันในทำนองเดียวกันเรือรบฝรั่งเศสเมื่อพบเรือสินค้าอเมริกันจะสังหาร และจะปล่อยไปต่อเมื่อแน่ใจว่าสินค้านั้นมุ่งส่งยังท่าเรือฝรั่งเศส สรุปได้ว่าพฤติกรรมของทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสแทรกแซงการค้า การเดินเรือและอิสรภาพของอเมริกัน สาเหตุที่อังกฤษและฝรั่งเศสกล้าแทรกแซงเรือสินค้าอเมริกันเพราะรู้ว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเกิดใหม่ ยังไม่พร้อมด้วยกองกำลังและอาวุธที่จะตอบโต้พฤติกรรมดังกล่าวของอังกฤษและฝรั่งเศส ทั้งนี้บรรดาผู้นำของสหรัฐอเมริกาตระหนักเสมอว่า สหรัฐอเมริกาต้องหลีกเลี่ยงการมีกรณีพิพาท พัฒนาและทำให้สหรัฐอเมริกาเติบโตอย่างเข้มแข็งให้เร็วที่สุด

ในปี 1806 ฝรั่งเศสเผชิญปัญหาขาดแคลนอาหารเสบียงของนาซีเป็นผลให้เนโปเลียนประกาศคำสั่งเบอร์ลิน (The Berlin Decree 1806) ในวันที่ 21 พฤศจิกายน 1806 กำหนดให้กองเรือรบฝรั่งเศสปิดล้อมหมู่เกาะอังกฤษ และห้ามเรือสินค้าชาติใด ๆ ติดต่อกับหรือทำการค้ากับอังกฤษ อันมีผลกระทบต่อการค้าและการเดินเรือของอเมริกา อังกฤษตอบโต้คำประกาศเบอร์ลินของฝรั่งเศสในวันที่ 11 พฤศจิกายน 1807 ด้วยคำประกาศ "The Orders in Council of 1807" กำหนดห้ามเรือสินค้าชาติใด ๆ ติดต่อกับหรือทำการค้ากับฝรั่งเศส อันมีผลกระทบต่อการค้าและการเดินเรือของอเมริกาเช่นกัน ฝรั่งเศสตอบโต้คำประกาศปี 1807 ของอังกฤษในวันที่ 17 ธันวาคม 1807 ด้วยคำสั่งมิลาน (The Milan Decree of 1807) กำหนดลงโทษเรือสินค้าทุกลำที่ทำตามคำสั่งอังกฤษปี 1807<sup>9</sup> จากคำประกาศตอบโต้ปิดกั้นการค้าระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศส มีผลกระทบอย่างมากต่อการค้าและการเดินเรือของอเมริกา โดยหากอเมริกาทำการค้าหรือติดต่อกับชาติใดและฝ่ายตรงข้ามจับได้นั้นย่อมหมายความว่าเรือและสินค้าถูกยึดสร้างความเสียหายต่อพ่อค้าอเมริกัน

ในการแก้ไขปัญหานั้น เจฟเฟอร์สันรู้ว่าทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต้องการสินค้าอเมริกันและอเมริกาต้องเลี่ยงการเป็นมิตรถาวรกับประเทศใด ๆ จึงตัดสินใจกำหนดแผนว่าด้วยถ้าสหรัฐ

อเมริกาหยุดการค้าและการติดต่อทันทีกับประเทศทางยุโรป ยุโรปต้องรู้สึกขาดหายและด้วยวิธีการ  
ตัดเสียบของใช้น้ำส้ม โดยอเมริกาจะทำให้อังกฤษและฝรั่งเศสรู้สึกถึงความสำคัญของการค้า  
อเมริกานที่มีต่ออังกฤษและฝรั่งเศส อันจะมีผลทำให้การแทรกแซงทางการค้าและการเดินเรือจะหมด  
ไป เพื่อให้แผนเป็นไปในทางปฏิบัติ ในวันที่ 18 ธันวาคม 1807 เจฟเฟอร์สันเสนอแผนนี้ต่อรัฐ  
สภาและเรียกร้องให้ออกเป็นกฎหมาย 22 ธันวาคม 1807 รัฐสภาออกกฎหมาย (The Embargo  
Act 1807) ประกาศห้ามเรืออเมริกันเข้าหรือออกจากท่าเพื่อติดต่อหรือทำการค้ากับต่างประเทศ  
อันมีผลทำให้การค้ากับต่างชาติต้องชะงักลง<sup>10</sup>

กฎหมายห้ามเรืออเมริกันเข้าหรือออกจากท่าปี 1807 ทำให้คนอเมริกันส่วนใหญ่  
ไม่พอใจ เพราะเรืออเมริกันต้องจอดเทียบท่า กลาสส์และลูกเรือไม่มีงานทำ เจ้าของเรือไม่สามารถ  
ดำเนินธุรกิจได้ พ่อค้าไม่อาจจำหน่ายสินค้าได้และสินค้าคงค้างอยู่มากในคลังสินค้า เกษตรกรขาย  
ผลิตผลอันได้แก่ฝ้าย และข้าวไม่ได้ หากขายได้ก็ขายได้เพียงเล็กน้อยแก่ผู้บริโภคนภายในประเทศ  
กฎหมายปี 1807 สร้างปัญหาและเพิ่มความยากจนแก่คนอเมริกัน สำหรับเจฟเฟอร์สันนั้นผิดหวัง  
มากในกฎหมาย ปี 1807 เพราะกฎหมายปี 1807 มีผลเพียงเล็กน้อยต่ออังกฤษและฝรั่งเศส  
เนื่องจากอังกฤษและฝรั่งเศสสามารถหาเสียบและของใช้ได้จากแหล่งอื่นโดยไม่ต้องพึ่งพาอเมริกา  
จริงอยู่หากเจฟเฟอร์สันคงใช้กฎหมายปี 1807 ยืดเวลายาวนานออกไปอาจมีผลให้อังกฤษและ  
ฝรั่งเศสต้องเผชิญปัญหาความขาดแคลนตรงตามเป้าหมายของเจฟเฟอร์สัน แต่สหรัฐอเมริกาไม่  
อาจประกาศใช้กฎหมายปี 1807 ยาวนานต่อไปอีกได้เพราะความเดือดร้อนตกแก่คนอเมริกันและ  
คนอเมริกันเรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายปี 1807 อันเป็นผลทำให้ในวันที่ 1 มีนาคม 1809 รัฐสภา  
ประกาศยกเลิกกฎหมายห้ามเรืออเมริกันเข้าหรือออกจากท่าปี 1807 และประกาศใช้กฎหมายปี  
1809 (The Non-Intercourse Act 1809) แทนโดยกำหนดให้พ่อค้าอเมริกันทำการค้าและ  
ติดต่อกับทุกชาติได้ยกเว้นอังกฤษและฝรั่งเศส<sup>11</sup> กล่าวได้ว่ากฎหมายปี 1809 เป็นหนึ่งในผลงาน  
ชิ้นสำคัญก่อนการพ้นตำแหน่งประธานาธิบดีในสมัยที่สองของเจฟเฟอร์สัน

#### 1.10 การเลือกตั้งปี 1808

การเลือกตั้งในปี 1808 เจฟเฟอร์สันประกาศไม่ลงรับการเลือกเป็นประธานาธิบดีอีก  
เพราะเป็นประธานาธิบดีมาแล้วสองสมัย (1801-1809) ดังเช่น จอร์จ วอชิงตัน ได้เคยปฏิบัติมา  
ขณะเดียวกันได้ให้การสนับสนุนแก่เจมส์ เมดิสัน รองประธานาธิบดีในสมัยที่สองลงรับเลือกตั้ง เป็น

ประธานาธิบดีและ จอร์จ คลินตัน (George Clinton) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี จากพรรคเดโมแครต รีพับลิกัน พรรคเฟเดอรัลลิสต์ สังกาลส์ ซี.พินคีย์ (Charles C. Pinckney) ผลการนับคะแนนเมดิสันชนะ

## 2. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารของเจมส์ เมดิสัน 1809 - 1817

เจมส์ เมดิสัน (James Madison 1751-1836) ชาวเวอร์จิเนียจากพรรคเดโมแครต รีพับลิกันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สี่ดำรงตำแหน่งระหว่างปี 1809 - 1817 โดยมี จอร์จ คลินตันเป็นรองประธานาธิบดีในสมัยแรก และเอลบริจ เจอร์รี่ (Elbridge Gerry) เป็นรองประธานาธิบดีในสมัยที่สอง ผลงานเด่นในอดีตคือได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งรัฐธรรมนูญ (The Father of the Constitution) และทำระบบการตรวจสอบสร้างดุลย์อำนาจใต้บัญญัติ บริหารและตุลาการแก่การเมืองอเมริกัน เมดิสันอยู่เป็นเวลา 40 ปีรับใช้ชาติ ขณะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยโทมัส เจฟเฟอร์สัน และแม้เมื่อได้เป็นประธานาธิบดี เมดิสันพยายามนำอเมริกาออกจากความร่วมมือพิพาทกับอังกฤษและฝรั่งเศส และจำต้องนำอเมริกาทำสงครามครั้งที่สองหรือครั้งสุดท้ายกับอังกฤษอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในปี 1812 ขณะเดียวกันเมดิสันมีส่วนร่วมสนับสนุนและส่งเสริมให้ชาติเติบโตอย่างเข้มแข็ง ทั้งยึดมั่นในแนวทางการบริหารประเทศตามโทมัส เจฟเฟอร์สัน

### 2.1 เมดิสันเปิดการค้ากับฝรั่งเศสในปี 1810

เพราะรัฐสภาคงบังคับใช้กฎหมายปี 1809 กำหนดห้ามคนอเมริกันติดต่อหรือทำการค้ากับอังกฤษและฝรั่งเศส เป็นผลทำให้คนอเมริกันไม่พอใจและทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสเพิ่มการแทรกแซงการค้าและการเดินเรืออเมริกัน พฤติกรรมดังกล่าวเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดที่รัฐบาลอเมริกาต้องเผชิญ เมื่อเมดิสันเป็นประธานาธิบดี เพื่อลดการแทรกแซงให้น้อยลง และเพื่อสร้างความพอใจแก่คนอเมริกันกลุ่มเจ้าของเรือ ลูกเรือและกลาสี พ่อค้าและเกษตรกรที่ต้องการทำการค้าและติดต่อกับอังกฤษและฝรั่งเศสซึ่งเป็นลูกค้ารายใหญ่ และเพื่อสืบทอดนโยบายสันติสุขและสงบสุขของเจฟเฟอร์สัน ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1810 รัฐสภาออกกฎหมายปี 1810 (The Macon's Bill Number 2 of 1810) กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีเปิดการค้ากับอังกฤษและฝรั่งเศส หากประเทศใดยกเลิกกฎหมายที่กีดกันการค้าและการเดินเรือก่อน วันที่ 3 มีนาคม 1811<sup>12</sup> กฎหมายปี

1810 หมายถึงการค้าระหว่างอเมริกากับประเทศทั้งสองจะมีขึ้นใหม่หากประเทศทั้งสองหรือประเทศหนึ่งประเทศใดยกเลิกกฎหมายที่กีดกันการค้าและการเดินเรือ กฎหมายปี 1810 สร้างความพอใจแก่คนอเมริกัน

ฝรั่งเศสนำการประกาศยกเลิกกฎหมายที่กีดกันการค้าและการเดินเรือเป็นผลให้ในวันที่ 2 พฤศจิกายน 1810 เมดิสันประกาศเปิดการค้าระหว่างอเมริกากับฝรั่งเศส<sup>13</sup> สำหรับอังกฤษนั้นคงยึดกฎหมายที่กีดกันการค้าและการเดินเรือเป็นเหตุให้อเมริกาต้องคงกฎหมายปี 1809 มีผลบังคับใช้กับอังกฤษ

## 2.2 สหรัฐอเมริกาต้องทำสงครามกับอังกฤษในปี 1812

ความตึงเครียดระหว่างอเมริกาและอังกฤษนำไปสู่สงครามปี 1812 สาเหตุแห่งสงครามปี 1812 มี 5 ประการคือ

1. อังกฤษเพิ่มการแทรกแซงการค้า การเดินเรือ และบังคับลูกเรืออเมริกาเข้าประจำการในกองเรือรบอังกฤษ ทำให้คนอเมริกันขมขื่น เบื่อต่อการถูกคุกคามนั้น เพิ่มความทรนงในศักดิ์ศรีและความเป็นอเมริกัน และเพิ่มการต่อต้านการกระทำของอังกฤษ

2. การรวมตัวของกลุ่มคนหัวรุนแรงในรัฐสภา กลุ่มคนหนุ่มหัวรุนแรงในรัฐสภา รู้จักกันในนามผู้กระหายสงครามหรือเหยี่ยวสงคราม (The War Hawks)<sup>14</sup> นำโดยเฮนรี เคลย์ (Henry Clay) จากเคนทักกีและ จอห์น ซี. เคลย์ฮูน (John C. Calhoun) จากคารโรไลนาใต้ รวมด้วยพรรคพวกจากรัฐชายแดนทางตะวันตกและรัฐทางใต้ กลุ่มคนหนุ่มหัวรุนแรงในรัฐสภาต่อต้านอังกฤษและสเปน สาเหตุที่ต่อต้านอังกฤษเพราะพฤติกรรมที่อังกฤษแทรกแซงการค้าและการเดินเรือของอเมริกัน และเพราะผู้นำอังกฤษในแคนาดาให้การสนับสนุนอินเดียชน ปฏิบัติการโจมตีคนอเมริกันบริเวณชายแดนทางตะวันตก อันมีผลทำให้มีความคิดว่าควรกำจัดอำนาจอังกฤษออกจากอาณานิคมแคนาดา และนำแคนาดาเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกาในขณะที่อังกฤษกำลังทำสงครามกับฝรั่งเศส ขณะเดียวกันอเมริกาควรยึดฟลอริดาจากสเปนถ้ามีโอกาส เพื่อทำให้อเมริกาเหนือเป็นของสหรัฐอเมริกาทั้งหมด นอกจากนี้กลุ่มคนหนุ่มหัวรุนแรงในรัฐสภายังได้เรียกร้องให้รัฐบาลกลางดำเนินการขยายดินแดนในทางตะวันตกและปราบปรามอินเดียชนอีกด้วย

3. คนอเมริกันทางตะวันตกต่อต้านอังกฤษ เพราะอังกฤษสนับสนุนอินเดียชน<sup>15</sup> นับจากปี 1800 เป็นต้นมา คนอเมริกันพากันหลั่งไหลสู่ดินแดนตะวันตก สร้างความไม่พอใจแก่อินเดียชน



ภายใต้การนำของทีคัมเซ (Tecumseh) หัวหน้าอินเดียนเผ่าชอว์นีย์ (Shawnees) ได้รับความช่วยเหลือด้านเสบียงและอาวุธจากข้าหลวงและพ่อค้าขนสัตว์อังกฤษ ในอาณานิคมแคนาดา ทำการสกัดกั้นการอพยพของคนอเมริกันในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ นายพลวิลเลียม เฮนรี ฮาร์ริสัน (William Henry Harrison) ข้าหลวงดินแดนอินเดียนาได้รับคำสั่งให้เข้าปราบปราม การปะทะมีขึ้นในปลายปี 1811 พฤศจิกายน 1811 ทีคัมเซต้องพ่ายแพ้ที่ทิเพคาโนครีค (Tippecanoe Creek) และนำพวกพลหนีเข้าแคนาดา คนอเมริกันชายแดนทางตะวันตกรู้ตัวที่อินเดียนก่อกบฏต่อการต่อต้านโจมตีคนอเมริกัน เพราะอังกฤษให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง อันตรายจากอินเดียนและความวุ่นวายเกิดขึ้นได้เสมอ トラบาดที่อังกฤษคงมีอำนาจในแคนาดาอังกฤษต้องถูกขับไล่ออกไปจากอเมริกาเหนือ จะเห็นได้ว่าความคิดของคนตะวันตกสอดคล้องกับกลุ่มคนหนุ่มหัวรุนแรงในรัฐสภา

4. เสียงเรียกร้องของคนอเมริกันให้กำจัดอังกฤษจากการหยั่งเสียงประชาชนในการเลือกตั้งปี 1812 กลุ่มคนอเมริกันที่ให้การสนับสนุนเมดิสันเพื่อดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นสมัยที่สองเป็นคนจากทางตะวันตก และทางใต้ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่พอใจอังกฤษ เพราะอังกฤษให้การสนับสนุนอินเดียนก่อกบฏต่อต้านและโจมตีคนอเมริกันทางตะวันตก รวมทั้งแทรกแซงการค้าและการเดินเรืออเมริกัน สร้างความเสียหายด้านการค้าอย่างมากแก่เกษตรกรทางใต้ ด้วยเสียงประชาชนผู้สนับสนุนดังกล่าวเป็นตัวบ่งชี้แน่ชัดว่า อเมริกาต้องยุติกรณีพิพาทกับอังกฤษ

5. ความล่าช้าของการสื่อสารส่งข่าว<sup>16</sup> ในช่วงปี 1811-1812 อังกฤษเผชิญภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ รัฐบาลอังกฤษจำเป็นต้องตัดงบประมาณด้านกองทัพเรือ การปฏิบัติการแทรกแซงการค้าและการเดินเรืออเมริกันย่อมจะต้องด้วยประสิทธิภาพพลง ด้วยเหตุผลดังกล่าวในวันที่ 16 มิถุนายน 1812 รัฐบาลอังกฤษประกาศยกเลิกคำสั่งปี 1807 ยุตินโยบายกีดกันการค้าและการเดินเรืออเมริกันที่ทำกับฝรั่งเศส แต่เพราะการสื่อสารส่งข่าวไม่ดีและล่าช้า ตลอดจนคนอเมริกันกำลังโกรธแค้นอังกฤษถึงขีดสุด เป็นผลให้วันที่ 18 มิถุนายน 1812 สหรัฐอเมริกาประกาศสงครามกับอังกฤษอย่างเป็นทางการโดยอ้างสาเหตุแห่งการประกาศสงครามครั้งนี้ว่า เพราะอังกฤษแทรกแซงการค้า การเดินเรือของอเมริกา และทิ้งระเบิดบนลัทธิอิสรภาพของคนอเมริกัน การประกาศสงครามระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกาในวันที่ 18 มิถุนายน 1812 เป็นการทำสงครามครั้งที่สองและเป็นสงครามครั้งสุดท้ายระหว่างสองประเทศนี้

การประกาศสงครามในวันที่ 18 มิถุนายน 1812 ทำให้คนอเมริกันแบ่งแยกออกเป็นสองกลุ่ม คือ

1. กลุ่มต่อต้านสงคราม เป็นคนอเมริกันพวกพ่อค้าทางภาคเหนือและสมาชิกพรรคเฟเดอรัลลิส สาเหตุที่พ่อค้าทางตะวันออกต่อต้านการประกาศสงครามกับอังกฤษเพราะคิดว่าสงครามทำให้การค้าหยุดชะงักทั้งหมด อันเป็นผลเสียในการดำเนินธุรกิจกับประเทศทางยุโรป สำหรับสมาชิกพรรคเฟเดอรัลลิสต่อต้านการประกาศสงครามกับอังกฤษเพราะนโยบายหลักประการหนึ่งของพรรคคือการเป็นมิตรกับอังกฤษ การต่อต้านในทางปฏิบัติปรากฏเด่นชัดในเมสซาซูเซตและคอนเนตทิคัต เช่น จัดการประชุมมีมติคาดการณ์ว่าสหรัฐอเมริกาต้องพ่ายแพ้อังกฤษ เรียกสงครามปี 1812 นี้ว่าสงครามของนายเมดิสัน (Mr. Madison's War)<sup>17</sup> และพยายามปฏิบัติการสังหารร่วมาให้แก่รัฐบาลกลางอย่างล่าช้า

2. กลุ่มสนับสนุนสงคราม เป็นคนอเมริกันทางใต้และทางตะวันตก และสมาชิกพรรคเดโมแครติก รีพับลิกัน คนอเมริกันกลุ่มนี้ให้การสนับสนุนสงคราม เพราะมีความเชื่อว่าสงครามจะช่วยขจัดปัญหาที่เผชิญอยู่ให้หมดไป คืออังกฤษจะเลิกแทรกแซงการค้าและการเดินเรือ อันเดียจะเลิกโจมตีคนทางตะวันตกเพราะอังกฤษไม่อาจให้การสนับสนุนได้ และดินแดนแคนาดา กับฟลอริดาจะเป็นของอเมริกา เปิดรอรับการเข้าตั้งมั่นของเกษตรกรอเมริกัน

สภาพของกองกำลังอเมริกันเมื่อเข้าสู่สงคราม ปี 1812 โดยแท้จริงแล้วสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีการเตรียมตัวเพื่อทำสงครามกับอังกฤษ เพราะทหารอเมริกันที่รับการฝึกอย่างถูกต้องเป็นอย่างดีมีน้อยมาก นายทหารส่วนใหญ่ที่เคยผ่านสงครามปฏิวัติครั้งปี 1775-1781 ก็แก่ลดจำนวนลงตลอดจนความสามารถก็ลดลง นายทหารหนุ่มก็ไม่มีประสบการณ์ในการรบ อาวุธสงครามมีน้อย อยู่ในสภาพแย่และกระจัดกระจาย รัฐบาลกลางเองไม่มีเงินมากพอเพื่อใช้ในสงคราม ด้วยสภาพดังกล่าวอเมริกาดูเหมือนว่าจะต้องพ่ายแพ้อังกฤษ แต่ผลปรากฏว่าอเมริกานะในที่สุดเพราะมีปัจจัยสามประการที่ช่วยอเมริกา คือ ช่วงต้นสงครามอังกฤษกำลังสู้รบกับฝรั่งเศสภายใต้การนำของ نابอลีเลียน ทำให้อังกฤษไม่สนใจนักกับการทำสงครามกับอเมริกา คนอเมริกันต่อสู้กับอังกฤษเพื่อแผ่นดินที่อยู่อาศัยและประการสุดท้ายคือ กองเรือรบอเมริกาเป็นกองกำลังหลัก มีสภาพดีทั้งกองเรือรบและนายทหารที่รับการฝึกมาเป็นอย่างดี

การรบ : การรบมีหลายจุดควรแก่การให้ความสำคัญคือ

1. อเมริกาเริ่มมีชัยชนะในการรบทางเรือ ปี 1812<sup>18</sup> : 18 มิถุนายน 1812 เป็นวันประกาศสงครามกับอังกฤษ 19 สิงหาคม 1812 เรือรบอเมริกาชื่อคอนสทิติชัน (Constitution) เริ่มทำลายเรือรบอังกฤษในมหาสมุทรแอตแลนติก ชัยชนะในการรบทางเรือ ทำให้ขวัญและกำลังใจของคนอเมริกาดีขึ้นเมื่อเริ่มสงคราม

2. อเมริกาพ่ายแพ้ในการรบทางบกปี 1812<sup>19</sup> : กลุ่มคนหนุ่มหัวรุนแรงในรัฐสภา นำโดยเฮนรี เคลย์หวังใช้กองกำลังทัพบกยึดแคนาดาของอังกฤษให้ได้ภายในหกสัปดาห์ ก่อนที่กองกำลังอังกฤษจากยุโรป จะเข้าช่วยเหลือ ตามแผนนั้นอเมริกาจัดแบ่งกองกำลังทัพบกออกเป็นสามกองมุ่งสู่แคนาดา การบุกโจมตีของสามกองกำลังทัพบกอเมริกันไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองกำลังอเมริกันกองที่สามที่ดีทรอย (Detroit) ยอมจำนนต่อกองกำลังอังกฤษในเดือนสิงหาคม 1812 มีผลทำให้ดินแดนมิชิแกน (Michigan Territory) ของอเมริกาถูกอังกฤษยึดครอง ความพ่ายแพ้ในการรบทางบกนี้ทำให้กลุ่มคนหนุ่มหัวรุนแรงในรัฐสภาได้เรียนรู้ว่าการบุกโจมตีอังกฤษทางบกจะสำเร็จได้ต่อเมื่ออเมริกามีทหารบกที่ได้รับการฝึกเป็นอย่างดี การวางแผนและดำเนินการต้องรอบคอบรัดกุมและการรบต้องใช้เงินจำนวนมาก เพราะอเมริกาพ่ายแพ้ และอังกฤษยึดดินแดนมิชิแกนได้เป็นผลทำให้ที่คัมเซตต์สินเงินนำอินเดียนในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือเข้าเป็นกำลังในกองกำลังอังกฤษ ปฏิบัติการโจมตีคนอเมริกันในดินแดนชิคาโกในปัจจุบันอย่างโหดร้ายทารุณ นายพลวิลเลียม เฮนรี ฮารีสัน ซึ่งคุมกองกำลังอเมริกันในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ถูกสั่งให้เคลื่อนกำลังมุ่งสู่ดีทรอย เพื่อขับไล่อังกฤษและปราบปรามอินเดียน การเคลื่อนกองกำลังอเมริกาเป็นไปอย่างยากลำบากเพราะต้องเผชิญกับการต่อต้านของกองกำลังอังกฤษและอินเดียนตลอดเส้นทาง

3. อเมริกามีชัยชนะในการรบทางเรือในทะเลสาบอีรีในปี 1813<sup>20</sup> เพราะอังกฤษต้องการยึดครองดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือให้ได้ อังกฤษจำเป็นต้องนำกำลังทหาร เสี่ยงและอาวุธจากแคนาดาข้ามทะเลสาบอีรี (Lake Erie) สู่ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ โดยอังกฤษกำหนดให้มีเรือรบอังกฤษหกลำประจำการในทะเลสาบอีรี เพื่อให้การคุ้มกัน อังกฤษมั่นใจว่าการปฏิบัติการต้องสำเร็จเพราะอเมริกามีเพียงเรือปืนขนาดเล็ก 2-3 ลำ ลาดตระเวนในทะเลสาบอีรีด้วยความประมาทและขาดการฝึกฝนของอังกฤษหารู้ไม่ว่า โอลิเวอร์ ฮาซาด เพอร์รี่ (Oliver

Hazard Perry) นายทหารเรือหนุ่มอเมริกันและพวกแอบต้อเรือรบขนาดใหญ่ลึกลับที่ท่าเรือที่พัน  
สายตาอังกฤษใกล้ทะเลสาบอีรี 10 กันยายน 1813 เพอร์รี่นำกองเรือรบอเมริกันลึบล่าออก  
ปฏิบัติการโจมตีเรือเสบียงอังกฤษที่พุท-อิน-เบย์ (Put-in-Bay) น่านน้ำตอนปลายทางตะวันตก  
ของทะเลสาบอีรี ผลของการปะทะคือกองเรือรบอเมริกันชนะ เพราะอังกฤษพ่ายแพ้การรบใน  
ทะเลสาบอีรี กองกำลังอังกฤษจำเป็นต้องถอยกลับและเมื่อถึงดีทรอยได้ระเบิดบ้อมเผาเสบียง  
ทั้งหมดและข้ามหลบหนีเข้าแคนาดา ในเวลาใกล้เคียงกันนี้กองกำลังของนายพลวิลเลียม เฮนรี  
ฮาร์ริสันเคลื่อนมาถึงดีทรอย มีการปะทะกับกองกำลังอังกฤษที่บริเวณแม่น้ำเทมส์ (The Battle  
of Thames River) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของทะเลสาบอีรี กองกำลังฮาร์ริสันมีชัยชนะในวันที่ 5  
ตุลาคม 1813 ที่คัมเชกุกซ์ในการรบครั้งนี้มีผลทำให้การรวมตัวของอินเดียนนดินแดนตะวันตก  
เฉียงเหนือต้องล้มเลิก อังกฤษเลิกให้การสนับสนุนอินเดียน อเมริกาเข้ายึดครองดินแดนมิชิแกนตั้ง  
เดิม และปิดฉากการรบทั้งหมดในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ

4. อเมริการุกและถอยในการรบทางเรือในสมรภูมिरบทางตะวันออกปี 1813  
เพราะ 27 เมษายน 1813 กองกำลังอเมริกายึดทะเลสาบออนตาริโอได้เป็นผลให้กองกำลัง  
อเมริการุกเข้าดินแดนแคนาดาตอนบน (Upper Canada) เผาเมืองหลวงของแคนาดาตอนบนคือ  
เมืองยอร์ก (York) หรือโตรอนโต (Toronto) ในปัจจุบันสร้างความโกรธแค้นแก่อังกฤษและ  
ชาวแคนาดา ปลายปี 1813 การปะทะกันระหว่างกองกำลังทั้งสองมีบริเวณแนวพื้นที่ระหว่าง  
ทะเลสาบอีรีและทะเลสาบออนตาริโอ เพื่อเป็นการแก้แค้นระหว่างวันที่ 30 ธันวาคม 1813 - 1  
มกราคม 1814 กองกำลังอังกฤษได้รุกเข้าดินแดนอเมริกาเผามืองบัฟฟาโล (Buffalo) ของ  
นิวยอร์ก<sup>21</sup>

การต่อสู้เพื่อยึดครองแคนาดาใช้เวลาถึงสองปี (1812-1813) ไม่เป็นผลสำเร็จ  
เมษายน 1814 นโปเลียนผู้นำฝรั่งเศสถูกโค่นอำนาจหมายความว่าสงครามทางยุโรปยุติลงนับแต่  
นี้ต่อไปอังกฤษทุ่มเทกองกำลังอังกฤษทางยุโรปมาอเมริกาเหนือเพื่อปกป้องแคนาดาและทำสงคราม  
อย่างสมบูรณ์กับอเมริกา

5. อเมริกาถูกบุกหนักบริเวณชายฝั่งตะวันออกในปี 1814: การรบในปี 1814  
กองกำลังอังกฤษ 14,000 คนถูกกำหนดให้บุกโจมตีและยึดครองดินแดน 3 แห่งคือ ทะเลสาบ  
ของแปลง อ่าวเชซาพีค และเมืองท่านิวยอร์ก (ปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี)

อังกฤษเริ่มบุกยึดทะเลสาบของแปลงเป็นแห่งแรก<sup>22</sup> เพราะอังกฤษต้องการใช้ทะเลสาบของแปลงเป็นฐานในการปกป้องและเสริมกองกำลังอังกฤษเมื่อมุ่งลงใต้ กองกำลังอเมริกันที่รักษาการในทะเลสาบของแปลงอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของโทมัส แมคโดนัฟ (Thomas Macdonough) การปะทะระหว่างกองกำลังทั้งสองมีขึ้นในวันที่ 11 กันยายน 1814 บริเวณแม่น้ำใกล้พลัทส์เบิร์ก (Plattsburg) ผลคือกองกำลังอเมริกาชนะสามารถทำลายเรือรบอังกฤษขนาดใหญ่ได้ กองกำลังอังกฤษต้องถอยกลับแคนาดา อเมริกาสามารถยึดครองทะเลสาบทั้งหมดและอังกฤษได้ตระหนักแน่ชัดยิ่งขึ้นว่ายากแก่การพิชิตอเมริกาในสมรภูมিরบในทะเลสาบภายใน

การยึดอ่าวเซซาพีคัมมุ่งสู่กรุงวอชิงตันเป็นเป้าหมายที่สองของอังกฤษในการรบบริเวณชายฝั่งตะวันออกในปี 1814 ผลคือในช่วงแรกเป็นไปตามที่อังกฤษมุ่งหวังไว้ เพราะชายฝั่งตะวันออกของอเมริกายาวหลายพันไมล์ยากแก่การที่เรือรบอเมริกาซึ่งมีจำนวนน้อยจะให้การคุ้มกันได้ทั่วถึง ขณะเดียวกันอังกฤษเองได้ทุ่มเทเรือรบจำนวนมากเพื่อเปิดการรบในอเมริกาเหนือ เรือรบอังกฤษสามารถขับไล่เรือรบอเมริกันออกจากบริเวณชายฝั่งตะวันออก และในเดือนสิงหาคม 1814 กองกำลังอังกฤษ 4,000 คนสามารถปฏิบัติการโจมตีและยึดชายฝั่งรัฐเมนได้ หลังจากนั้นแล่นเลาะเรียบชายฝั่งลงใต้ 19 สิงหาคม 1814 กองกำลังอังกฤษยึดอ่าวเซซาพีคของแมริแลนด์มุ่งสู่วอชิงตัน ดี.ซี. เมืองหลวงของอเมริกา 24-25 สิงหาคม 1814 กองกำลังอังกฤษเผารัฐสภาและทำเนียบขาวในวอชิงตัน ดี.ซี. เป็นการแก้แค้นที่กองกำลังอเมริกาเคยเผาเมืองยอร์กของแคนาดาเมื่อวันที่ 27 เมษายน 1813 หลังจากนั้นกองกำลังอังกฤษมุ่งบุกโจมตีบัลติมอร์ (Baltimore) การปะทะมีขึ้นระหว่างวันที่ 12-14 กันยายน 1814 กองกำลังอังกฤษถูกต่อต้านอย่างหนักจากกองกำลังชาวเมืองและกองกำลังแมริแลนด์ที่ส่งมาสมทบเป็นผลทำให้กองกำลังอังกฤษต้องถอยออกจากแมริแลนด์<sup>23</sup> แม้นอังกฤษไม่อาจยึดครองทะเลสาบภายในและอ่าวเซซาพีคได้สำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ กองกำลังอังกฤษก็ยังคงปฏิบัติการต่อไปคือมุ่งเปิดศึกทางตะวันตกเพื่อยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปี และเมืองทำน้าวอร์สีนส์ตามที่ได้รับมอบหมายมา

6. อเมริกามีชัยชนะในการรบที่นิวออร์ลีนส์ปี 1815:<sup>24</sup> 3 ธันวาคม 1814 เซอร์ เอ็ดเวิร์ด พาเคนแฮม (Sir Edward Pakenham) นำกองกำลังอังกฤษ 7,500 คน ยกพลขึ้นบกที่ปากแม่น้ำมิสซิสซิปปีมุ่งสู่นิวออร์ลีนส์เป้าหมายสุดท้ายของอังกฤษ แอนดรู แจ็คสัน (Andrew Jackson) ถูกกำหนดให้เป็นผู้บังคับบัญชากองกำลังอเมริกาที่นิวออร์ลีนส์รับภารกิจของอังกฤษ

การปะทะ เริ่มขึ้นในวันที่ 1 มกราคม 1815 ผลคือกองกำลังอังกฤษ 5,000 คนซึ่งได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดีไม่อาจยึคนิวออร์ลีนส์ได้ ในวันที่ 8 มกราคม 1815 กองกำลังอังกฤษตัดสินใจเข้าโจมตีนิวออร์ลีนส์เป็นครั้งที่สองผลคือไม่สามารถพิชิตได้เช่นกันครั้งแรก การปะทะที่นิวออร์ลีนส์มีผลทำให้ทหารอังกฤษบาดเจ็บและตายกว่า 2,000 คน ส่วนทหารอเมริกามีบาดเจ็บและตายเพียง 21 คนเท่านั้น ระหว่างทำการปะทะกันในเดือนมกราคม 1815 นี้กองกำลังทั้งสองฝ่ายต่างไม่รู้เลยว่าสงครามได้ยุติลงแล้วด้วยสนธิสัญญาเก็นท์ 1814 (The Treaty of Ghent 1814) มีการลงนามระหว่างกันในวันที่ 24 ธันวาคม 1814 กล่าวได้ว่าชัยชนะของกองกำลังอเมริกาในการรบที่นิวออร์ลีนส์ในเดือนมกราคม 1815 ไม่มีผลแต่อย่างใดต่อสงคราม แต่เป็นที่ยอมรับกันว่าชัยชนะครั้งนี้เป็นชัยชนะครั้งสำคัญยิ่งในการรบทางบกของสงครามปี 1812 และแอนดรู แจ็คสันกลายเป็นวีรบุรุษ

สนธิสัญญาเก็นท์ปี 1814 ยุติกรณีพิพาทระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกา<sup>25</sup> ในปี 1814 อังกฤษเผชิญภาวะที่สิ้นอย่างมากรั้งทำสงครามกับนโปเลียนและอังกฤษได้ตระหนักแล้วว่ายากแก่การพิชิตอเมริกา เริ่มด้วยเมื่อได้รับข่าวความพ่ายแพ้ของกองเรือรบอังกฤษในทะเลสาบชองแปงในวันที่ 11 กันยายน 1814 ตลอดจนถึงสองฝ่ายเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะต้องทำสงครามกัน โดยสงครามซึ่งเริ่มจากวันที่ 18 มิถุนายน 1812 ได้ยืดเยื้อและไม่ปรากฏว่าฝ่ายใดพ่ายแพ้หรือชนะอย่างถาวรทั้งต่างคิดเหมือนกันว่าสงครามปี 1812 ไม่ควรเกิด ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้ตัวแทนของสองชาติเริ่มเปิดการเจรจาสันติภาพในวันที่ 8 สิงหาคม 1814 ที่เมืองเก็นท์ในเบลเยียม ข้อตกลงเป็นที่ยอมรับมีการลงนามร่วมกันในวันที่ 24 ธันวาคม 1814 (The Treaty of Ghent 1814) สาระสำคัญในสนธิสัญญา คือ การยุติสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ และกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการร่วมกันเพื่อดำเนินการพิจารณากำหนดพรมแดนระหว่างสหรัฐอเมริกากับแคนาดาของอังกฤษ จะเห็นได้ว่าภายในสนธิสัญญาปี 1814 ไม่มีการระบุสาเหตุอันนำไปสู่สงคราม ไม่มีการบ่งชี้ว่าฝ่ายใดแพ้หรือฝ่ายใดชนะ ไม่มีฝ่ายใดต้องสูญเสียดินแดนดินแดน หรือไม่มีการต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามแต่อย่างใด

สงครามปี 1812 เป็นผลดีหลายประการต่อคนอเมริกัน กล่าวคือ ประการแรกคนอเมริกันได้รู้จักความสามารถของตนเองและเพิ่มความรักชาติมากกว่าเดิม ประการที่สองคนอเมริกันเกิดความรู้สึกในลัทธิชาตินิยม (Nationalism) คืออุทิศตนเพื่อชาติแทนการชื่นชอบหรือ

อุทิศตนเพื่อรัฐหรือภาคของตนเช่นอดีต ประการที่สามคนอเมริกันเลิกสนใจหรือมีกรณีพิพาทกับยุโรป โดยต่างพากันหันมาและร่วมกันดำเนินการเพื่อพัฒนาประเทศ ประการที่สี่ อุตสาหกรรมอเมริกันเติบโตอย่างรวดเร็วระหว่างสงคราม เนื่องจากอเมริกาไม่สามารถค้าขายกับอังกฤษหรือกลุ่มประเทศทางยุโรปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังสงคราม อุตสาหกรรมขยายตัวอย่างมาก ประการที่ห้า อินเดียทางตะวันตกเลิกการโจมตีคนอเมริกันเพราะไม่ได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษ มีผลทำให้คนอเมริกันพากันหันหลังไหลสู่ดินแดนตะวันตกเพิ่มมากขึ้น ประการที่หก ชาตินิยมยุโรปให้การยอมรับในความเป็นชาติของสหรัฐอเมริกา ประการที่เจ็ด พรรคเฟเดอรัลลิสส์เสื่อมความนิยม เพราะขณะสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษกำลังดำเนินอยู่ ปรากฏว่าตัวแทนเฟเดอรัลลิสส์ภาคเหนือจากคอนเนคติกัต โรดไอแลนด์ แมสซาชูเซต เวอร์มอนต์ และนิวแฮมป์เชียร์ได้จัดประชุมลับกันที่เมืองฮาร์ทฟอร์ด รัฐคอนเนคติกัตในวันที่ 15 ธันวาคม 1814 (The Hartford Convention 1814)<sup>26</sup> มติการประชุมคือ ไม่ให้การสนับสนุนสงครามปี 1812 และเห็นควรแยกตัวออกจากสหภาพ (Union) เพราะเกรงสหรัฐอเมริกาพ่ายแพ้อังกฤษ แต่ผลของสงครามตามข้อตกลงสนธิสัญญาเก็นนาวันวันที่ 24 ธันวาคม 1814 ไม่ปรากฏบ่งชี้ว่า สหรัฐอเมริกาพ่ายแพ้อังกฤษ จากมติการประชุมที่ฮาร์ทฟอร์ดทำให้เฟเดอรัลลิสส์ถูกคนอเมริกันโจมตีกล่าวหาว่าไม่รักชาติและก่อความวุ่นวายภายในประเทศ ขณะชาติทำสงครามกับต่างประเทศ นับแต่นั้นมาเฟเดอรัลลิสส์ตกต่ำจากเดิมลงเป็นลำดับ ขณะเดียวกันพรรคเดโมแครตก็ทวีพลังกันได้ก้าวขึ้นโดดเด่นในวงการเมืองอเมริกา ผลดีของสงครามปี 1812 ต่อคนอเมริกันประการสุดท้ายคือ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมอเมริกอังกฤษเพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหาเรื่องพรมแดน การประมง การค้าและการเดินเรือ ผลของการดำเนินการมีมติเห็นชอบร่วมกันในการค้าการเดินเรือ และทำการประมงร่วมกันบริเวณชายฝั่งตะวันออกของแคนาดา สำหรับในเรื่องความปลอดภัยและพรมแดนเป็นปัญหา ไม่สามารถตกลงกันได้ทันที เพราะภายหลังสิ้นสงครามปี 1812 ทั้งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ต่างมีเรื่องรบมากเกินความจำเป็นนอกปฏิบัติการลาดตระเวนในทะเลสาบทั้งห้าเพื่อรักษาบริเวณชายแดนของตน พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการยั่วยุให้อาจเกิดสงครามระหว่างประเทศทั้งสองได้อีกในอนาคต การแก้ไขมีขึ้นช่วงปี 1817-1818 สมัยประธานาธิบดีเจมส์ มอนโร

### 2.3 ผนวกพลอริดาตะวันตกของสเปนในปี 1810 และปี 1813<sup>27</sup>

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าอาณานิคมสเปนอเมริกาเหนืออันส่วนที่เป็นสหรัฐอเมริกา

ปัจจุบันครั้งปี 1783 ประกอบด้วย 2 ส่วนใหญ่คือ ดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตก และดินแดนฟลอริดา (ดินแดนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีนับจากเส้นขนาน 31 องศาเหนือลงมาเรื่อยไปทางตะวันออกครอบคลุมแหลมฟลอริดา) ดินแดนฟลอริดาแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ฟลอริดาตะวันตก และฟลอริดาตะวันออก ดินแดนฟลอริดาตะวันตกนี้ในปัจจุบันคือดินแดนตะวันออกเฉียงใต้ของหลุยส์เซียนา รวมถึงดินแดนทางตอนใต้ของมิสซิสซิปปี และอะลาบามา คนอเมริกันในต้นศตวรรษที่ 19 นิยมเข้าตั้งมั่นในดินแดนฟลอริดาตะวันตกเพราะมีชาวสเปนอาศัยอยู่น้อย และดินแดนดังกล่าวนี้อยู่ติดแม่น้ำมิสซิสซิปปี สำหรับดินแดนฟลอริดาตะวันออกในปัจจุบันคือฟลอริดาทั้งหมด ในต้นศตวรรษที่ 19 คนอเมริกันให้ความสนใจฟลอริดาตะวันออกน้อยมาก ประชากรในพื้นที่นั้นคืออินเดียนและชาวสเปน อย่างไรก็ตามภายใต้การปกครองของสเปน คนอเมริกันในฟลอริดาตะวันตกคิดเสมอเพื่อการแยกดินแดนจากสเปนและนำดินแดนดังกล่าวเข้าร่วมกับรัฐบาลอเมริกันการปฏิบัติการเป็นผลสำเร็จในวันที่ 26 กันยายน 1810 โดยสามารถยึดเมืองบาตอง รูจ (Baton Rouge) ศูนย์กลางการปกครองของสเปนในฟลอริดาตะวันตกได้ และประกาศตนเป็นอิสระ เรียกประเทศนี้ว่า สาธารณรัฐฟลอริดาตะวันตก (The Republic of West Florida) หลังจากนั้นนำสาธารณรัฐฟลอริดาตะวันตกเข้าร่วมกับสหรัฐอเมริกาภายใต้รัฐบาลของเจมส์ เมดิสัน เป็นผลให้ในวันที่ 27 ตุลาคม 1810 เมดิสันประกาศผนวกฟลอริดาตะวันตกเข้ากับสหรัฐอเมริกา การผนวกในปี 1810 ในทางปฏิบัติเป็นเพียงการผนวกส่วนทางตะวันตกสุดคือดินแดนตะวันออกเฉียงใต้ของหลุยส์เซียนาในปัจจุบันเท่านั้น ส่วนที่เหลือคือดินแดนตอนใต้ของมิสซิสซิปปีและอะลาบามาการผนวกมีขึ้นอย่างเป็นทางการในวันที่ 15 เมษายน 1813 เมื่อกองกำลังอเมริกายึดเมืองโมบายล์ (Mobile) ในอะลาบามาจากสเปน อันหมายถึงอเมริกายึดฟลอริดาตะวันตกได้ทั้งหมดตามคำประกาศของเมดิสันครั้งวันที่ 27 ตุลาคม 1810 อย่างไรก็ตามในส่วนฟลอริดาตะวันออกคงอยู่ภายใต้อำนาจของสเปน

#### 2.4 รัฐเกิดใหม่และการจัดสรรดินแดนตะวันตก

ในสมัยเมดิสันมีรัฐใหม่เข้าร่วมกับสหภาพ 2 รัฐ โดยในวันที่ 30 เมษายน 1812 หลุยส์เซียนา (Louisiana) พื้นที่ส่วนทางตอนใต้ของดินแดนหลุยส์เซียนา เข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 18 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐมีทาส เป็นผลให้ดินแดนหลุยส์เซียนาส่วนที่เหลือถูกเรียกชื่อใหม่ว่าดินแดนมิสซอรี (Missouri Territory) และรัฐบาลได้เข้าดำเนินการจัดสรรดินแดนมิสซอรีในเวลาต่อมา



11 ธันวาคม 1816 อินเดียนา (Indiana) จากดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือเข้า  
รวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 19 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐไม่มีทาส

## 2.5 พัฒนาการประเทศภายใต้ระบอบอเมริกันปี 1816

เพราะอุตสาหกรรมทอผ้าเกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาที่โรดไอแลนด์ ในปี 1790 ภายใต้  
การดำเนินการของซามูเอล สลาเตอร์ (Samuel Slater) เพราะอีไล วิทนี (Eli Whitney)  
คิดเครื่องจักรแยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุงฝ้ายได้สำเร็จในปี 1793 มีส่วนทำให้อุตสาหกรรมทอผ้า  
ของอเมริกาเติบโตอย่างรวดเร็วอันเป็นการเริ่มต้นอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกา อุตสาหกรรมใน  
สหรัฐอเมริกาก็ก้าวไปอย่างช้า ๆ แต่มันคงเพราะรัฐบาลกลางให้การสนับสนุน และให้สิทธิพิเศษแก่  
นักประดิษฐ์โดยในปี 1790 รัฐสภาออกกฎหมายปี 1790 กำหนดให้ผู้ประดิษฐ์มีสิทธิเหนือสิ่ง  
ประดิษฐ์โดยชอบธรรมเป็นเวลา 14 ปี อันมีส่วนเป็นแรงจูงใจให้นักคิดประดิษฐ์ เครื่องยนต์  
เครื่องจักรออกมาเพิ่มมากขึ้นเมื่ออานายประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมอเมริกาทุกประเภทที่กำลังเติบโต  
เขตอุตสาหกรรมคือในรัฐภาคเหนือ เพราะมีเงินทุนมากเพียงพอในการดำเนินการ มีแรงงานคน  
ผิวขาวเป็นแรงงานหลัก และมีวัตถุดิบจากเขตเกษตรกรรมทางใต้นำเข้าป้อนโรงงาน นอกจากนี้  
เพราะสงครามปี 1812 ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษทำให้สหรัฐอเมริกาขาดการติดต่อซื้อขาย  
สินค้าสำเร็จรูปกับกลุ่มประเทศทางยุโรป สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องเร่งผลิตสินค้าที่จำเป็นขึ้นมา  
เองภายในประเทศ อันมีผลกระตุ้นให้อุตสาหกรรมภายในประเทศขยายตัวอย่างรวดเร็วเพื่อสนอง  
ความต้องการของผู้บริโภคอเมริกัน

ในปี 1816 ระบอบอเมริกัน (The American System) ถูกนำเสนอต่อรัฐสภา  
โดยเฮนรี เคลย์ (Henry Clay) จอห์น ซี เคลย์ฮูน (John C. Calhoun) และเดเนียล  
เวบสเตอร์ (Daniel Webster) เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้  
เกิดแก่คนอเมริกันและแผ่นดินอเมริกา

เฮนรี เคลย์เป็นรีพับลิกันจากเคนทักกี ดำเนินการเพื่อรักษาผลประโยชน์แก่คน  
อเมริกันในดินแดนตะวันตก จอห์น ซี เคลย์ฮูน เป็นรีพับลิกันจากคาโรไลนาใต้ ดำเนินการเพื่อ  
รักษาผลประโยชน์แก่คนอเมริกันในดินแดนตอนใต้รวมทั้งในเรื่องสิทธิของรัฐ เดเนียล เวบสเตอร์  
เป็นเฟเดอรัลลิสต์จากแมสซาชูเซต ดำเนินการเพื่อรักษาผลประโยชน์ของคนอเมริกันในดินแดนตอน  
เหนือ

ระบอบอเมริกันประกอบด้วยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและปรับปรุงการคมนาคมภายในประเทศ

### 3 ประการคือ

1. ต้องสร้างความมั่นคงทางการเงิน ด้วยการจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สอง เพื่อจัดระเบียบการเงิน และค่าของเงิน

2. ต้องสนับสนุนเรืออ้อมอุตสาหกรรม ด้วยการตั้งกำแพงภาษีสินค้าขาเข้าสำหรับในสินค้าต่างประเทศที่มีการผลิตประเภทเดียวกันกับสินค้าที่มีการผลิตภายในสหรัฐอเมริกา

3. ต้องจัดระบบการคมนาคมเชื่อมเขตอุตสาหกรรมทางเหนือกับเขตเกษตรกรรมทางใต้และทางตะวันตก<sup>28</sup>

การจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สอง ในปี 1816<sup>29</sup> ธนาคารชาติสมัยแรกมีการจัดตั้งขึ้นในปี 1791 ช่วงสมัยของจอร์จ วอชิงตัน โดยกำหนดระยะเวลาดำเนินการไว้ 20 ปี คือสิ้นสุดลงในปี 1811 ตรงกับช่วงต้นสมัยของเจมส์ เมดิสัน การต่ออายุธนาคารชาติไม่อาจทำได้เพราะเดโมแครติก รีพับลิกัน ซึ่งต่อต้านการจัดตั้งธนาคารชาติมีเสียงข้างมากในรัฐสภา เป็นผลให้มีปัญหาทางการเงินเกิดขึ้นภายในสหรัฐอเมริกา คือมีธนาคารได้รับอนุมัติจัดตั้งโดยรัฐบาลแห่งรัฐเกิดขึ้นมากเป็นสามเท่าจากเดิม ค่าของธนบัตรมีอัตราไม่เท่าเทียมกันทำให้เกิดปัญหาการไม่รับรองธนบัตรซึ่งกันและกัน เกิดภาวะเงินเฟ้อ และรัฐบาลกลางขาดแคลนเงินเพื่อใช้ในการบริหารประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงสงครามปี 1812 ด้วยปัญหาทางการเงินนี้ทำให้เดโมแครติก รีพับลิกันต้องยอมรับแนวความคิดของเฟเดอรัลลิส ซึ่งดำเนินการโดยอเล็กซานเดอร์ ฮามิลตันว่าการมีธนาคารชาติจะทำให้เศรษฐกิจของชาติดี ทั้งนี้แม้เจมส์ เมดิสัน ก็ให้การยอมรับ เป็นผลให้ในวันที่ 14 มีนาคม 1816 รัฐสภาออกกฎหมายจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สอง (The Second Bank of the United States Act 1816) แม้ได้รับการต่อต้านอย่างมากจากเดโมแครติก รีพับลิกันหัวเก่า (Old Jeffersonians or Old Republicans) และพวกเฟเดอรัลลิส ซึ่งต่อต้านเพราะดำเนินธุรกิจธนาคารเอกชนอยู่ อายุการดำเนินการของธนาคารชาติ 20 ปี กำหนดหมดวาระในปี 1836 เงินทุนในการดำเนินการ \$35 ล้าน

การตั้งกำแพงภาษีสินค้าขาเข้าในปี 1816<sup>30</sup> เป็นที่ทราบกันแล้วว่าอุตสาหกรรมอเมริกันเริ่มขึ้นในปี 1790 และเติบโตเป็นลำดับ ช่วงสงครามปี 1812 อุตสาหกรรมอเมริกันมีการขยายตัวกว่าอดีตมาก เพื่อผลิตสินค้าสนองผู้บริโภคอเมริกันเป็นที่พอใจแก่ผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรม หลังสิ้นสงครามปี 1814 อังกฤษเริ่มส่งสินค้าสำเร็จรูปเข้าจำหน่ายในสหรัฐอเมริกา ในรูปของการขายราคาถูกกว่าสินค้าที่ผลิตในอเมริกา ด้วยหวังเรียกผู้บริโภคนอเมริกันกลับคืนเป็นลูกค้าอังกฤษ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอเมริกันเดือดร้อนเรียกร้องให้รัฐบาลกลางช่วยเหลือ เดเนี่ยล เวบสเตอร์ เป็นกระบอกเสียงให้แก่เกษตรกรภาคเหนือ ซึ่งถึงความจำเป็นต้องให้การอุปถัมภ์อุตสาหกรรมอเมริกา เป็นผลให้ในวันที่ 27 เมษายน 1816 รัฐสภาออกกฎหมายกำหนดเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้า (The Protective Tariff Act 1816) นับได้ว่าเป็นกฎหมายฉบับแรกที่รัฐสภาออกมามุ่งเพื่อการให้การคุ้มครองปกป้องอุตสาหกรรมอเมริกา อัตราภาษีที่เรียกเก็บสูงสร้างความพอใจอย่างมากแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอเมริกัน แต่ได้รับการต่อต้านจากผู้บริโภคและเกษตรกรอเมริกันทางใต้ เพราะมีผลทำให้การจำหน่ายผลิตผลสู่ต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษลดปริมาณการสั่งซื้อ เกษตรกรอเมริกันขาดตลาดและขาดรายได้และยากจนลง

การจัดระบบคมนาคมเชื่อมภูมิภาคทั้งสามเข้าด้วยกัน ถนนประเภทเรียกเก็บค่าผ่านทางสร้างโดยเงินทุนเอกชนสายแรกคือถนนแลงคัสเตอร์ (The Lancaster Turnpike or Pike) ในเพนซิลวาเนีย เริ่มสร้างในปี 1792 ในสมัยจอร์จ วอชิงตัน เชื่อมระหว่างเมืองแลงคัสเตอร์กับเมืองฟิลาเดลเฟีย เป็นถนนกรวดระยะทางยาว 62 ไมล์ประมาณ 100 กิโลเมตร เงินที่ใช้ในการสร้าง \$465,000 มุ่งใช้เพื่อการคมนาคม การค้าและ เชื่อมดินแดนตะวันออกกับดินแดนตะวันตก เปิดให้บริการครั้งแรกในปี 1794 จากการต้องเสียค่าผ่านทางทำให้ผู้อพยพตลอดจนเกษตรกรและพ่อค้าอเมริกันไม่พอใจและเรียกร้องให้รัฐบาลกลางสร้างถนนเปิดดินแดนตะวันตกแก่คนอเมริกันได้ใช้โดยไม่ต้องเสียค่าผ่านทาง ทั้งได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าการมีถนนที่ดีจะช่วยรวมดินแดนตะวันออกและตะวันตกเข้าด้วยกันได้อย่างดีอันจะเป็นการจัดความคล่องแคล่วในในอดีตที่เชื่อกันว่าหากมีผู้อพยพอเมริกันเข้าตั้งถิ่นเพิ่มมากขึ้นในดินแดนหุบเขามิสซิสซิปปี บรรดาผู้เข้าตั้งถิ่นเหล่านี้จะแยกดินแดนตะวันออกจากการปกครองของรัฐบาลกลางทางตะวันออก เหตุผลดังกล่าวสอดคล้องกับระบอบอเมริกันเป็นผลให้ในปี 1811 รัฐสภามีมติอนุมัติเงินสร้างถนนหลวง (The National Road)<sup>31</sup> และถนนเริ่มสร้างจากเมืองคัมเบอร์แลนด์ (Cumberland) ในแมริแลนด์ ทอดผ่านเทือกเขาแอปพาเลเชียนสู่ดินแดนหุบเขาโอไฮโอ ที่เมืองฮวีลิ่ง (Wheeling) ในโอไฮโอ ถนนนี้จึงถูกเรียกในเริ่มแรกว่า ถนนคัมเบอร์แลนด์ (The Cumberland Road) ต่อมารัฐสภามีมติให้สร้างขยายไกลไปทางตะวันตก ถนนทอดผ่านเมืองโคลัมบัส (Columbus) ในโอไฮโอ เมือง

อินเดียนาโพลิส (Indianapolis) ในอินเดียนาและสิ้นสุดที่เมืองแวนดาเลีย (Vandalia) ในอิลลินอยส์ในปี 1840 รวมใช้เวลาในการสร้าง 14 ปี เงินที่ใช้ในการสร้างทั้งสิ้น \*7 ล้าน ถนนหลวงสายคัมเบอร์แลนด์ เชื่อมถึงแวนดาเลียนี้เป็นถนนหลวงสายแรกที่มุ่งสู่ตะวันตก เป็นเส้นทางสำคัญของยุคการอพยพสู่ดินแดนตะวันตก ทั้งเป็นเส้นทางลำเลียงสินค้าและการคมนาคม ปัจจุบันเส้นทางสายนี้คือทางหลวงสาย 40 (Highway 40)

## 2.6 การเลือกตั้งในปี 1816

ปี 1816 เมดสัน ปฏิเสธการลงรับเลือกตั้ง เป็นประธานาธิบดีสมัยที่สาม เช่นจอร์จวอชิงตัน และโทมัส เจฟเฟอร์สัน ได้เคยทำมาเช่นกันในอดีต ขณะเดียวกับเมดสันได้ให้การสนับสนุนแก่ เจมส์ มอนโร (James Monroe) ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ และรัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม ในช่วงสงครามปี 1812 การเลือกตั้งปี 1816 พรรคเดโมแครตรีพับลิกันส่งเจมส์ มอนโร ในตำแหน่งประธานาธิบดี เดเนียล ดี. ทอมกิ้นส์ (Daniel D. Tompkins) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี สำหรับพรรคเฟเดอรัลลิสต์ ส่ง รูฟัส คิง (Rufus King) ในตำแหน่งประธานาธิบดี ผลการนับคะแนน มอนโร ชนะ คิง ด้วยเสียง 183 ต่อ 34

## 3. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารของเจมส์ มอนโร (1817-1825)

เจมส์ มอนโร (James Monroe 1758-1831) ชาวเวอร์จิเนีย จากพรรคเดโมแครต รีพับลิกัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สี่ ดำรงตำแหน่งสองสมัยระหว่างปี 1817 - 1825 โดยมี เดเนียล ดี. ทอมกิ้นส์ (Daniel D. Tompkins) เป็นรองประธานาธิบดี ผลงานเด่นของมอนโรคือ วาทะมอนโร (The Monroe Doctrine) ประกาศในปี 1823 กล่าวเตือนกลุ่มประเทศทางยุโรปไม่ให้แทรกแซงประเทศเสรีในลาตินอเมริกา แอปต์ปีภายใต้การบริหารของเจมส์ มอนโร รู้จักกันดีในนามยุคแห่งความรู้สึกที่ดี (The Era of Good Feeling) หมายความว่าคนอเมริกันมีความรู้สึกสำนึกในการรวมตัวเป็นชาติ พรรคเดโมแครต รีพับลิกันนำในการบริหารประเทศ พรรคเฟเดอรัลลิสต์ หายไปจากวงการเมืองอเมริกา อเมริกาพัฒนาประเทศภายใต้ระบอบอเมริกัน เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และเชื่อมดินแดนสามภาคเข้าด้วยกัน ด้วยการมีเส้นทางคมนาคมที่ดี อุตสาหกรรมเติบโตอย่างรวดเร็วทั้งมีการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกเพิ่มมากขึ้นกว่าอดีต ความรู้สึกในลัทธิชาตินิยม (Nationalism) ซึ่งแสดงเด่นชัด ควบคู่ไปกับ

การแสดงออกซึ่งลัทธิภาคินิยม (Sectionalism) ซึ่งหาข้อยุติได้โดยสันติวิธี แม้จะมีปัญหาเรื่อง ทาสเกิดขึ้นในปี 1819 เป็นครั้งแรก ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา

### 3.1 บทบาทของทาสต่อเศรษฐกิจงานดินแดนภาคใต้

แรงงานผิวดำพวกแรกจากอัฟริกาถูกนำเข้าสู่เวอร์จิเนียในปี 1619 อันเป็นการเริ่ม การมีทาสในเวลาต่อมา ทาสผิวดำมีความอดทนได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็วในดินแดนตอนใต้ เพราะถูกใช้เป็นแรงงานหลักในไร่ยาสูบและไร่อ้อย พ่อค้าทาสคือกัปตันเรือชาวอาณานิคมทาง เหนือ การค้าทาสพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นอาชีพที่ทำรายได้ดี หมู่เกาะเวสอินดีส์คือตลาดค้าทาสที่ใหญ่ที่สุดขณะ นั้น

ชาวอาณานิคมภาคเหนือไม่นิยมการมีทาสเพราะต่างมีที่นาขนาดเล็ก สามารถดำเนินการเพาะปลูกได้เองโดยมีลูก ๆ เป็นแรงงานช่วยเหลือ ทั้งมีครอบครัวผู้มั่งคั่งจำนวนน้อยมากที่ต้อง การคนรับใช้ผิวดำ ในความคิดของคนทางเหนือต่อเรื่องทาสนั้นตอบได้ทันทีว่าการมีทาสนั้นผิด ควรปลดปล่อยทาสตามคำประกาศเอกราชปี 1776 ที่กล่าวว่าทุกคนเท่าเทียมกัน การริตรอนสิทธิเสรีภาพและอิสรภาพเป็นสิ่งไม่ควรกระทำ คนทางเหนือเริ่มปลดปล่อยทาสของตนภายหลังสิ้นสงคราม ปฏิวัติ (1775-1781) กล่าวได้ว่าต้นศตวรรษที่ 19 ทาสหมดไปจากดินแดนทางเหนือ

ทาสคงมีอยู่ในดินแดนตอนใต้ เพราะคนทางใต้ยึดอาชีพเกษตรกรรม ทำเป็นไร่นาขนาดใหญ่ (plantation) โดยเจ้าของไร่ (planter) ยินดีจ่ายเงินเพื่อซื้อทาสมาเป็นแรงงานในไร่ ทาสเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วจนมีค่ากล่าวเปรียบเทียบกับ คนขาวเปรียบได้เป็นเกาะ คนดำเปรียบได้เป็นทะเล เจ้าของไร่หรือนายทาสรู้สึกว่าเป็นการยากที่จะเลิกการมีทาส แม้ เจฟเฟอร์สันเองซึ่ง ไม่สนับสนุนการมีทาสยังยืนยันว่ามีอันตรายมากในการมีทาส และมีอันตรายมาก ในการปล่อยทาส และยังเอ็ดมัน คาทโรท คิดเครื่องทอผ้าได้ในปี 1785 ซามูเอล สลาวเตอร์ ตั้งโรงงานทอผ้าที่โรดไอร์แลนด์ ในปี 1790 อีล วินนี่ คิดเครื่องแยกเมล็ดฝ้ายออกจากปุ๋ย ฝ้ายได้ในปี 1793 มีผลทำให้ฝ้ายกลายเป็นพืชหลักแทนที่ใบยาสูบ และบทบาทความจำเป็นของการ ใช้ทาสทวีเพิ่มมากขึ้น พวกเจ้าของไร่ผู้มั่งคั่ง (wealthy planter) ทางใต้ตระหนักเสมอว่าวิถี ชีวิตของเขาขึ้นอยู่กับทาส ทั้งไม่ยอมรับในความคิดของคนทางเหนือหรือจอร์จ วอชิงตัน และโทมัส เจฟเฟอร์สันที่ว่า ควรยุติการมีทาส พวกเจ้าของไร่ผู้มั่งคั่ง ต้องการคงการมีทาส ต้องการเพิ่มจำนวนทาส ต้องการครอบครองที่ดินทางตะวันตก เพื่อขยายพื้นที่ปลูกฝ้ายโดยนำทาสเข้า

ไปเป็นแรงงานหลัก ต้องการให้รัฐเกิดใหม่ทางตะวันตกยอมรับการมีทาส เช่นรัฐทางภาคใต้

### 3.2 วิกฤตการณ์มิสซูรี 1819 - ปัญหาทาสครั้งแรกในประวัติศาสตร์อเมริกา

ทุกครั้งที่มีการรัฐใหม่ทางตะวันตกเสนอตัวเข้าร่วมกับสหภาพ ต้องบ่งชี้ว่าจะเข้าร่วมกับกลุ่มรัฐมีทาส (slave state) หรือกลุ่มรัฐเสรี (free state) กลุ่มรัฐมีทาส คือรัฐที่ประกอบเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก เริ่มด้วยรัฐทางใต้ และรัฐทางตะวันตกเฉียงใต้ ทาสคือแรงงานที่ใช้ในการเกษตรกรรม กลุ่มรัฐเสรีคือรัฐที่ประกอบการค้า เติบเรื่อ และอุตสาหกรรม เริ่มด้วยรัฐทางเหนือ และรัฐทางตะวันตกเฉียงเหนือ คนผิวขาวคือแรงงานหลักในการดำเนินการ จำนวนรัฐมีทาสมีผลต่อการบริหารประเทศในด้านนิติบัญญัติ โดยตัวแทนรัฐทางเหนือมีอิทธิพลในรัฐสภาได้คุมเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร และพยายามคงการมีเสียงข้างมากในวุฒิสภาด้วยการควบคุมสัดส่วนของรัฐเสรีให้มีจำนวนมากกว่าหรือเท่ากับจำนวนรัฐมีทาสเพื่อผลในการออกเสียงในวุฒิสภา

ในสมัย เจมส์ มอนโร มีห้ารัฐทางตะวันตกเสนอตัวเข้าร่วมกับสหภาพ เริ่มด้วยในวันที่ 10 ธันวาคม 1817 มิสซิสซิปปี (Mississippi) เข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 20 ในกลุ่มรัฐมีทาส วันที่ 3 ธันวาคม 1818 อิลลินอยส์ (Illinois) เข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 21 ในกลุ่มรัฐเสรี กล่าวได้ว่าในปี 1818 สัดส่วนรัฐเสรีและรัฐมีทาส คือ 11 ต่อ 10 รัฐเสรี 11 รัฐ ได้แก่ เพนซิลวาเนีย นิวเจอร์ซีย์ คอนเน็คติกัต แมสซาชูเซต นิวแฮมป์เชียร์ นิวยอร์ก โรดไอแลนด์ เวอร์มอนต์ โอไฮโอ อินเดียนา และอิลลินอยส์ รัฐมีทาส 10 รัฐ ได้แก่ เดลาแวร์ จอร์เจีย แมริแลนด์ คาร์โรไลนาเหนือ คาร์โรไลนาใต้ เวอร์จิเนีย เคนทักกี เทนเนสซี หลุยส์เซียนา และมิสซิสซิปปี เป็นที่พอใจของคนทางเหนือซึ่งต่อต้านการมีทาสในดินแดนตะวันตก

ปัญหามิสซูรี 1819 (The Missouri Crisis 1819)<sup>32</sup> เกิดขึ้นโดย ในปี 1819 อะลาบามา (Alabama) และมิสซูรี (Missouri) ต่างเสนอตัวเข้าร่วมกับสหภาพในกลุ่มรัฐมีทาส อันจะมีผลทำให้รัฐมีทาสมีจำนวนมากกว่ารัฐเสรีคือ 12 ต่อ 11 มีการประชุมเครือญาติในรัฐสภาเพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหา เพราะอะลาบามาอยู่ในดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ เกษตรกรรมคืออาชีพหลักและใช้แรงงานทาสเป็นผลให้รัฐสภามีมติในวันที่ 11 ธันวาคม 1819 ยอมรับอะลาบามาเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 22 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐมีทาส เป็นผลให้รัฐเสรีและรัฐมีทาสมีจำนวนเท่ากันคือฝ่ายละ 11 รัฐ สำหรับมิสซูรี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของดินแดนหลุยส์เซียนาที่ซื้อมาครั้งปี 1803 จัดว่าตั้งอยู่ในส่วนทางตะวันตกเฉียงเหนือ แม้ทำเกษตรกรรมและใช้แรงงานทาส แต่เพื่อรักษา

สัดส่วนของรัฐเสรีและรัฐมีทาสในภูมิภาค มีสซูรีต้องเข้าร่วมกับรัฐเสรี ด้วยมติดังกล่าวสร้างความไม่พอใจแก่มีสซูรีและคนทางใต้ ความตึงเครียดในรัฐสภาด้วยปัญหา มีสซูรีค่อยผ่อนคลายเป็นเมื่อเมน (Maine) เสนอตัวเข้าร่วมกับสหภาพในกลุ่มรัฐเสรี

เมนเป็นส่วนหนึ่งของรัฐแมสซาชูเซต รู้จักกันในนามเขตแห่งเมน (The District of Maine) นับจากสิ้นสงครามปฏิวัติ เมนพยายามแยกตัวออกจากแมสซาชูเซต แต่ถูกผู้นำทางใต้คัดค้านมาโดยตลอด เพราะไม่ต้องการให้มีจำนวนรัฐเสรีเพิ่มขึ้น ด้วยปัญหา มีสซูรีเป็นผลทำให้ เฮนรี เคลย์นำเรื่อง เมนเข้าสู่ที่ประชุมเพื่อยุติปัญหาความวุ่นวาย โดยเสนอคำประนีประนอมมีสซูรี ปี 1820 (The Missouri Compromise 1820)<sup>33</sup> ในวันที่ 3 มีนาคม 1820 กำหนดให้ มีสซูรีเข้าร่วมกับกลุ่มรัฐมีทาส เมนเข้าร่วมกับกลุ่มรัฐเสรี กำหนดเส้นขนาน 36 องศา 30 ลิบดา เป็นเส้นกั้นการขยายตัวของทาสในดินแดนหลุยส์เซียนา โดยเหนือเส้นดังกล่าวห้ามมีทาส ใต้เส้นดังกล่าวมีทาสได้ มีสซูรีเป็นเพียงรัฐเดียวเท่านั้นที่อยู่เหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดามีทาสได้

ด้วยคำประนีประนอมมีสซูรี 1820 เป็นผลให้ในวันที่ 15 มีนาคม 1820 เมนเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 23 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐเสรี มีสซูรีเข้าร่วมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 24 ในวันที่ 10 สิงหาคม 1821 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐมีทาส สรุปได้ว่า ในปี 1821 รัฐเสรีและรัฐมีทาสมีจำนวนเท่ากันคือฝ่ายละ 12 รัฐ คำประนีประนอมมีสซูรี 1820 เป็นการยืนยันอีกครั้งถึงการห้ามการมีทาสในดินแดนตะวันตก การยืนยันห้ามการมีทาสในดินแดนตะวันตกเคยมีมาแล้วในปี 1787 (The Northwest Ordinance 1787) แต่เพราะมีสซูรีเป็นดินแดนในส่วนของดินแดนหลุยส์เซียนาซึ่งซื้อเข้ามาในปี 1803 ดังนั้น คำสั่งห้ามการมีทาสในดินแดนตะวันตกปี 1787 จึงไม่มีผลบังคับใช้กับมีสซูรี คำประนีประนอมมีสซูรี 1820 สามารถยุติปัญหาการมีทาสในดินแดนตะวันตกได้หลายปีนับได้ว่าเป็นคำประนีประนอมโดยแท้จริงที่ยังผลสร้างความพอใจแก่คนอเมริกันทั้งทางเหนือและทางใต้ คือคนทางใต้พอใจเพราะเป็นการอนุญาตให้มีรัฐมีทาสอื่น ๆ เกิดได้อีกใต้เส้น 36 องศา 30 ลิบดา คนทางเหนือพอใจเพราะดินแดนหลุยส์เซียนาส่วนที่เหลือเหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดา บิดกั้นการมีทาสอย่างแน่นอน

### 3.3 การจัดสรรดินแดนตะวันตก

ไม่มีรัฐเกิดใหม่ในสมัยเจมส์ เมดิสัน ในเรื่องดินแดนตะวันตกรัฐบาลเพียงเข้าจัดสรรดินแดน 2 ฝั่งใหญ่ โดยในปี 1819 เข้าจัดสรรดินแดนอะคันซอ (Arkansas Territory)

ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของรัฐโอคลาโฮมาและอะคันซอ ในปี 1822 เข้าจัดสรรดินแดนฟลอริดา (Florida Territory) นอกจากนี้ในวันที่ 24 เมษายน 1820 รัฐสภาออกกฎหมายที่ดินปี 1820 (The Land Act 1820) กำหนดจัดสรรที่ดินเป็นแปลงขนาดเล็ก แปลงละ 80 เอเคอร์ เท่ากับ 1 ใน 8 ของเซกชั่น (1 เซกชั่นเท่ากับ 640 เอเคอร์) ขายในราคาต่ำสุดเอเคอร์ละ \$1.25

### 3.4 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษยุติปัญหาพรมแดนตะวันตกตอนกลาง

ภายหลังสิ้นสงครามปี 1812 ทั้งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษต่างมีเรือรบมากเกินความจำเป็นนอกปฏิบัติการลาดตระเวนในทะเลสาบทั้งห้าเพื่อรักษาบริเวณชายแดนของตน พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการยั่วยุให้อาจเกิดสงครามระหว่างประเทศทั้งสองได้อีกในอนาคต ด้วยปัญหาดังกล่าวจำเป็นต้องเร่งดำเนินการแก้ไข เริ่มด้วยการเจรจาตลอดอายุมีขึ้นในปี 1817 โดยรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกาคือริชาร์ด รัช (Richard Rush) เจรจากับทูตอังกฤษประจำอเมริกาชื่อ ชาร์ส บากอท (Charles Bagot) ระหว่างวันที่ 28-29 เมษายน 1817 เกิดข้อตกลงรัช-บากอท (The Rush-Bagot Agreement 1817)<sup>34</sup> กำหนดให้ทั้งสองฝ่ายมีเรือลาดตระเวนในทะเลสาบทั้งห้าได้ฝ่ายละแปดลำ นับเป็นข้อตกลงลดอาวุธครั้งแรกในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ในเรื่องปัญหาพรมแดนมีการเจรจาระหว่างกันในปี 1818 มติเห็นชอบกำหนดเส้นกั้นพรมแดนอยู่ที่เส้นขนาน 49 องศาโดยลากจากทะเลสาบวู้ดส์ (Lake of the Woods) ซึ่งเป็นทะเลสาบอยู่ทางตะวันตกของทะเลสาบสूपีเรียไปทางตะวันตกถึงเทือกเขาร็อกกี เนื้อเส้นดังกล่าวเป็นเขตแดนของอังกฤษ ได้เส้นดังกล่าวเป็นเขตของสหรัฐอเมริกานับเป็นการเริ่มการกำหนดเส้นกั้นพรมแดนดินแดนตะวันตกตอนกลาง ปัญหาเส้นกั้นพรมแดนดินแดนตะวันตกระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกายังจะต้องมีการเจรจากันอีกในอนาคตในดินแดนโอเรกอน (Oregon Country) ซึ่งทั้งสองประเทศร่วมกันถือครองอยู่

### 3.5 สหรัฐอเมริกายึดครองฟลอริดาตะวันออกจากสเปนในปี 1819<sup>35</sup>

เรื่องดินแดนฟลอริดาได้เคยกล่าวมาบ้างแล้วในสมัยเจมส์ เมดิสันว่าดินแดนฟลอริดาแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ฟลอริดาตะวันตก และฟลอริดาตะวันออก ในส่วนดินแดนฟลอริดาตะวันตกถูกนำรวมเข้ากันเป็นสหรัฐอเมริกาในปี 1810 และปี 1813 ส่วนฟลอริดาตะวันออก (East Florida) นั้นสเปนยังยึดครองอยู่มีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่เมืองเพนซาโคลา (Pensacola) การคงมีอำนาจของสเปนในฟลอริดาตะวันออก มีผลกระทบต่อสหรัฐอเมริกาคือ สเปนคอยให้การ



สนับสนุนด้านอาวุธและเสบียงแก่อินเดียนเผ่าเซมินอล (Seminole) ปฏิบัติการโจมตีต่อต้านการอพยพของคองเกรสที่เข้าตั้งมั่นในดินแดนตอนใต้ของจอร์เจียและดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ และทั้งสเปนคอยให้การช่วยเหลือทางที่หลบหนีเป็นผลสร้างความไม่พอใจแก่คองเกรส เจมส์ มอนโร ส่งแอนดรู แจ็คสัน (Andrew Jackson) วีรบุรุษแห่งนิวออร์ลีอันส์นำกองกำลังไปปราบอินเดียน ผลการปราบปรามระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนพฤศจิกายน 1818 กองกำลังอเมริกันชนะอินเดียนเล็กก้าวร้าวบริเวณชายแดน แจ็คสันนำกองกำลังเคลื่อนเข้าสู่ฟลอริดาตะวันออกยึดเมืองเซนต์ มาร์คส์ (St. Marks) และเพนซาโคลาของสเปน พฤติกรรมดังกล่าวของแจ็คสันเป็นการรุกรานดินแดนเพื่อนบ้านและเป็นการปฏิบัติการเกินคำสั่งของมอนโรซึ่งแจ็คสันควรได้รับโทษ แต่คณะรัฐมนตรีและรัฐสภามีมติเห็นชอบทั้งขอร้องไม่ให้มอนโรลงโทษแจ็คสัน และยื่นหนังสือต่อรัฐบาลสเปนท้าทายฟลอริดาตะวันออกให้สหรัฐอเมริกา

เพราะสเปนแน่ใจแล้วว่าไม่อาจรักษาฟลอริดาตะวันออกได้อีกต่อไป การเจรจาขึ้นต้นปี 1819 มีผลเกิดสนธิสัญญาปี 1819 (The Adams-Onis Treaty 1819 or The Florida Purchase Treaty 1819) ในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 1819 สาระสำคัญประการแรกคือสเปนยกฟลอริดาตะวันออกให้สหรัฐอเมริกา ประการที่สองกำหนดเส้นกั้นพรมแดนระหว่างดินแดนของสเปนกับสหรัฐอเมริกา ทางใต้เริ่มจากแม่น้ำซาบิน (Sabine River) บนอ่าวเม็กซิโก เรียบเรื่อยขึ้นไปทางเหนือตามแนวตะวันตกของดินแดนหลุยส์เซียนาที่ซื้อมาจากฝรั่งเศสในปี 1803 ถึงเส้นขนาน 42 องศา หลังจากนั้นหักมุมไปทางตะวันตกถึงชายฝั่งแปซิฟิก ด้วยเส้นกั้นพรมแดนดังกล่าวมีผลสองประการ ประการแรกคือ ทำให้เท็กซัสและดินแดนตะวันตกทั้งหมดจนจรดชายฝั่งแปซิฟิกเป็นของสเปน (พื้นที่ดังกล่าวปัจจุบันคือเท็กซัส นิวเม็กซิโก อะริโซนา แคลิฟอร์เนีย เนวาดา ยูทาห์ และโคโลราโด ทางตะวันตก และทางใต้) ประการที่สองคือสเปนหมดสิทธิ์ในการอ้างยึดครองที่ดินแดนโอเรกอน ทั้งนี้ยังมีเพียงอังกฤษและสหรัฐอเมริการ่วมกันยึดครองดินแดนโอเรกอน

### 3.6 แสดงออกซึ่งลัทธิชาตินิยมในปี 1823

ผลงานเด่นด้านการต่างประเทศของเจมส์ มอนโร คือวาทะมอนโร (The Monroe Doctrine 1823) เป็นคำประกาศให้การรับรองในเอกราชของประเทศเสรีในภาคพื้นทวีปอเมริกา และต่อต้านการแทรกแซงของชาติทางยุโรปในทวีปอเมริกา วาทะมอนโร 1823 เป็นการแสดงเด่นชัดในลัทธิชาตินิยม (Nationalism) ที่อเมริกามีต่อภาคพื้นทวีปอเมริกาและประเทศสหรัฐ

อเมริกา สาเหตุแห่งการประกาศวาทะมอนโร 1823 มี 3 สาเหตุคือ<sup>36</sup>

1. อาณานิคมสเปนในทวีปอเมริกาประกาศเอกราชก่อตั้งเป็นประเทศเสรี อาณานิคมสเปนในทวีปอเมริกาเริ่มมีขึ้นเมื่อต้นศตวรรษที่ 16 ปัจจุบันได้แก่ดินแดนที่เป็นเม็กซิโก อเมริกากลางและอเมริกาใต้ ยกเว้นบราซิลเป็นอาณานิคมของโปรตุเกส สเปนกอบโกยผลประโยชน์จากอาณานิคมอเมริกาเรื่อยมาสร้างความโกรธแค้นไม่พอใจแก่ชาวอาณานิคม ต้นศตวรรษที่ 19 นโปเลียน โบนาปาร์ต ก้าวขึ้นเป็นอานาจนยุโรป และในปี 1808 ได้โค่นอำนาจของกษัตริย์สเปนคือพระเจ้าเฟอร์ดินานด์ที่ 7 ลง (Ferdinand 7) และแต่งตั้งน้องชายคือ โจเซฟ โบนาปาร์ต (Joseph Bonapart) ปกครองสเปนแทน จากเหตุการณ์ปี 1808 เป็นช่วงจังหวะดีของอาณานิคมสเปนในอเมริกาโดยมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองเรียกร้องเอกราชและทำการปฏิวัติ ด้วยความรู้สึกแรงกล้าในลัทธิชาตินิยมเป็นผลให้ในปี 1811 เวเนซุเอลา และปารากวัยนำการก่อตั้งประเทศ ติดตามมาด้วยในปี 1816 อาร์เจนตินา, 1818 ชิลี, 1819 โคลัมเบีย, 1821 เม็กซิโก อเมริกากลาง และซานโต โดมิงโก, 1822 อีคิวอดอร์, 1824 เปรู, 1825 อุรุกวัยและโบลิเวีย ดินแดนส่วนที่ยังเป็นอาณานิคมของยุโรปได้แก่ คิวบา จาเมกา และเบอร์โตริโกของสเปน ฮอนดูรัส และกัวเตมาลาของอังกฤษ เป็นต้น ตอนแรกนั้นสหรัฐอเมริกาเพียรติดตามดูความเป็นไป แต่ในปี 1819 เมื่อสหรัฐอเมริกาสามารถเจรจากับสเปนได้เป็นที่เรียบร้อยในเรื่องดินแดนฟลอริดาตะวันออก และพรมแดนตะวันตกระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน นโยบายของสหรัฐอเมริกาคือประเทศเสรีในทวีปอเมริกาเปลี่ยนไปเริ่มด้วยการรับรองในเอกราชของประเทศดังกล่าว และมีการแลกเปลี่ยนทูตซึ่งกันและกันเริ่มจากวันที่ 19 มิถุนายน 1822 เรื่อยมา

อังกฤษพอใจในการปฏิบัติและก่อตั้งเป็นประเทศของอเมริกากลางและอเมริกาใต้ เพราะอังกฤษสามารถเข้าทำการค้าได้โดยตรงไม่ต้องผ่านการขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่สเปน ทั้งได้รับผลประโยชน์ด้านการค้าอย่างเต็มที่ และมากกว่าเดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอเมริกาใต้เป็นการชดเชยการสูญเสียอาณานิคมในทวีปอเมริกาเหนือคือสหรัฐอเมริกาไปเมื่อปี 1776

2. มหาอำนาจทางยุโรปวางแผนนำประเทศเสรีในอเมริกากลางกลับเป็นอาณานิคมสเปนดั้งเดิม ในปี 1815 นโปเลียน โบนาปาร์ตพ่ายแพ้ที่วอเตอร์ลู (The Battle of Waterloo) ในเบลเยียม รัสเซีย ออสเตรีย ปรัสเซีย และฝรั่งเศส จัดการประชุมที่เวียนนาในออสเตรีย (The Congress of Vienna 1815) มุ่งเพื่อฟื้นฟูยุโรปให้มีสภาพเช่นอดีตก่อน

การขึ้นมีอำนาจของนโปเลียน ขณะเดียวกันมีการรวมตัวของชาติมหาอำนาจทางยุโรป คือ ออสเตรีย  
ปรัสเซีย และรัสเซีย ภายใต้ชื่อพันธมิตรศักดิ์สิทธิ์ (The Holy Alliance) มุ่งเพื่อควบคุม  
และลดการเรียกร้องเสรีภาพประชาธิปไตยในยุโรป แต่เพราะกษัตริย์สเปนต้องการได้อาณานิคม  
ในทวีปอเมริกาจึงเรียกร้องให้มหาอำนาจทางยุโรป ให้ความช่วยเหลือ ฝรั่งเศส เป็นผู้  
นำให้การสนับสนุน ผลการประชุมที่เวโรนาในปี 1822 (The Congress of Verona 1822)  
ชาติที่เข้าร่วมประชุมคือฝรั่งเศส ออสเตรีย ปรัสเซีย และรัสเซีย มีมติจะรวมกำลังกันเพื่อนำอดีต  
อาณานิคมสเปนกลับมาไว้ภายใต้อำนาจของสเปน อังกฤษร่วมการประชุมและไม่เห็นด้วยกับมตินี้  
เพราะจะเป็นผลให้อังกฤษสูญเสียผลประโยชน์ด้านการค้าในอเมริกาและอเมริกาใต้

20 สิงหาคม 1823 รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศอังกฤษคือ จอร์จ แคนนิง  
(George Canning) เสนอขอความร่วมมือกับสหรัฐอเมริกาเพื่อร่วมกันประกาศต่อต้านการแทรก  
แซงของชาติมหาอำนาจทางยุโรปในอดีตอาณานิคมสเปนในทวีปอเมริกา สหรัฐอเมริกานั้นไม่ต้องการ  
การเห็นการกลับมาที่มีอำนาจของสเปนในทวีปอเมริกา และ จอห์น ควินซี อาดัมส์ (John  
Quincy Adams) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศไม่เห็นด้วยกับการที่สหรัฐอเมริกาจะร่วมมือ  
กับอังกฤษต่อต้านการแทรกแซงของมหาอำนาจทางยุโรป เพราะรู้ว่าอังกฤษเองนั้นต้องการยึด  
ครองคิวบาของสเปน ตลอดจนอังกฤษกับสหรัฐอเมริกาท้องผูกกันอีกมากในเรื่องสิทธิถือครองดิน  
แดนโอเรกอน ทั้งนี้อาดัมส์ได้เสนอว่าสหรัฐอเมริกาควรดำเนินการต่อต้านการแทรกแซงของมหา  
อำนาจทางยุโรปในทวีปอเมริกาโดยลำพัง เพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งศักดิ์ศรีของรัฐบาลและประเทศ  
สหรัฐอเมริกา

3. รัสเซียขยายอำนาจจากอะลาสก้าลงมาทางใต้ รัสเซียเป็นเจ้าของอะลาสก้า  
ในปี 1821 รัสเซียประกาศเดือนไม่ให้ชาติใด ๆ นำเรือเทียบชายฝั่งแบซิฟิกจากอะลาสก้า เรือย  
ลงมาทางใต้ถึงเส้นขนาน 51 องศาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัสเซีย ด้วยคำสั่งนี้หมายถึงการปิดกั้น  
เรือสินค้าอเมริกันมิให้แล่นเข้าเทียบชายฝั่งดินแดนโอเรกอนซึ่งอังกฤษและสหรัฐอเมริการ่วมกันถือ  
ครอง ทำเทียบเรือในดินแดนโอเรกอนมีประโยชน์ด้านการค้า เพราะใช้เป็นที่แลกเปลี่ยนของ  
เครื่องใช้เครื่องประดับของพ่อค้าอเมริกันกับขนสัตว์ของอินเดีย ซึ่งทำรายได้ดีมาก เมื่อนำออก  
จำหน่ายยังตลาดทุกแห่ง รัฐบาลอเมริกาไม่อาจยอมรับคำสั่งของรัสเซียได้ ทั้งจำเป็นต้องแสดงท่า  
ทีตอบโต้คำสั่งของรัสเซียและการแทรกแซงของกลุ่มประเทศมหาอำนาจทางยุโรปในทวีปอเมริกา

2 ธันวาคม 1823 เจมส์ มอนโร ประกาศาหามอนโร ต่อรัฐสภาสาระสำคัญคือ ประการแรกทวีปอเมริกาไม่ใช่ที่แสวงหาอาณานิคมของประเทศใดทั้งนี้ทวีปอเมริกาสำหรับคนอเมริกันเท่านั้น ประการที่สองการแทรกแซงของมหาอำนาจทางยุโรปประเทศใดในทวีปอเมริกา สหรัฐอเมริกาก็เป็นการแทรกแซงและเป็นอันตรายต่อสันติภาพและความปลอดภัยของสหรัฐอเมริกา ด้วย ประการที่สาม สหรัฐอเมริกาจะไม่ยุ่งเกี่ยวและแทรกแซงอาณานิคมของชาติยุโรปในทวีปอเมริกา<sup>37</sup> ด้วยวาทะมอนโร 1823 เป็นการแสดงเด่นชัดว่าสหรัฐอเมริกาทำหน้าที่เป็นผู้รักษาดินแดนทวีปอเมริกาเหนือเพื่อคนอเมริกัน เป็นการแสดงออกซึ่งลัทธิชาตินิยมของคนอเมริกันต่อภาคพื้นทวีปอเมริกา เป็นการประกาศรับรองในเอกราชของประเทศเกิดใหม่ในทวีปอเมริกา และเป็นการแสดงเด่นชัดถึงการต่อต้านการแทรกแซงใด ๆ ของชาติทางยุโรปในทวีปอเมริกา ผลคือชาติมหาอำนาจทางยุโรปให้การยอมรับในวาทะมอนโร เลิกการแทรกแซงและปล่อยวางประเทศเกิดใหม่ในทวีปอเมริกา

### 3.7 ลัทธิภาคนิยมแสดงเด่นชัดเป็นครั้งแรกในปี 1824

ภายใต้การบริหารประเทศของเจมส์ มอนโร ปัญหาทั้งภายในและปัญหาภายนอกสามารถดำเนินการแก้ไขได้โดยตลอด แม้เมื่อเกิดวิกฤตการณ์มสซูรีปี 1819 ก็ยุติลงได้โดยสันติวิธี แต่เพราะความแตกต่างของคนอเมริกันในเรื่องภูมิลำเนาที่อยู่อาศัย การประกอบอาชีพ สภาพสังคมและความต้องการมีผลทำให้ความรู้สึกแบ่งแยกกันต่อภาคของตน คือความรู้สึกในลัทธิภาคนิยม (Sectionalism) มีขึ้นอีกครั้งหลังจากที่หายไปเมื่อสงครามปี 1812 ภาคทั้งสามคือ ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันตก ความรู้สึกในลัทธิภาคนิยมแสดงเด่นชัดเป็นครั้งแรกในช่วงปลายสมัยเจมส์ มอนโร ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในด้านเศรษฐกิจและสังคมคือ

1. ภาคเหนือมี 8 รัฐคืออดีตอาณานิคมคอนเนตทิคัตและอาณานิคมตอนกลางได้แก่ แมสซาชูเซต ไรดไอแลนด์ คอนเนกติกัต นิวแฮมป์เชียร์ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ เพนซิลวาเนีย และเดลาแวร์ อุตสาหกรรม การค้าและการเดินเรือคืออาชีพหลัก ภาคเหนือมีความพร้อมในทุกด้านเพื่อเอื้ออำนวยในการประกอบอาชีพและคนอเมริกันมีฐานะดีเป็นส่วนใหญ่ คือ ถนนสายสำคัญมี 3 สายได้แก่ แลงคัสเตอร์ เทินไพค (Lancaster Turnpike) ในเพนซิลวาเนียจากฟิลาเดลเฟีย สูดสายที่พิทสเบิร์ก บอสตัน โพส ไรด (Boston Post Road) จากบอสตันในแมสซาชูเซต สูดสายที่ฟิลาเดลเฟียในเพนซิลวาเนีย เนชั่นแนล ไรด (National Road) จากบัลติมอร์ใน

แมรีแลนส์สุดสายที่แวนดาเลีย ในอิลลินอยส์ ถนนเหล่านี้มุ่งเชื่อมภาคเหนือกับภาคตะวันตกเพื่อประโยชน์ด้านการคมนาคมและการค้า คลองสายสำคัญคือ คลองอีรี (Erie) ในนิวยอร์ก ยาวประมาณ 350 ไมล์ ใช้เวลา 8 ปี ในการขุด (1817-1825) ใช้เงินเพื่อการขุดประมาณ \$7 ล้าน เชื่อมเมืองทรอย (Troy) บนแม่น้ำฮัดสัน กับเมืองบัฟฟาโล (Buffalo) บนทะเลสาบอีรี คลองอีรีทอดยาวไกลถึงมหาสมุทรแอตแลนติกที่นครนิวยอร์ก (New York City) การขุดคลองอีรีนับเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า เพราะ ช่วยให้นครนิวยอร์กกลายเป็นท่าเรือใหญ่ที่สุด เป็นเมืองที่มั่งคั่งที่สุดและมีประชากรมากที่สุด มีเมืองและย่านธุรกิจเกิดขึ้นเรียงรายตามแนวคลองจากแม่น้ำฮัดสันและคลองอีรี ช่วยเพิ่มการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือโดยผู้อพยพนิยมเดินทางโดยเรือแพนการิชรีตม้าโดยสาร เพราะสามารถนำข้าวของไปได้เต็มที่ ค่าโดยสารไม่แพง และไม่สิ้นเปลืองเวลาในการเดินทาง ช่วยให้เกษตรกรทางตะวันตกขายผลผลิตได้ราคาเพิ่มขึ้น เพราะค่าขนส่งผลผลิตโดยทางเรือลดลง ช่วยให้พ่อค้าทางตะวันออกนำสินค้าไปขายในดินแดนตะวันตกได้กำไรสูงขึ้นเพราะค่าขนส่งถูกลงเช่นกัน ในวันที่ 17 สิงหาคม 1807 เรือกลไฟ (steamboat) ชื่อ เคลอมอนท์ (Clermont) สร้างโดยโรเบิร์ต ฟุลตัน (Robert Fulton) ลงเล่นเป็นครั้งแรกจากนครนิวยอร์กถึงอัลบานี รวมระยะทาง 158 ไมล์ใช้เวลาไปกลับ 62 ชั่วโมง นับเป็นการเปิดยุคเรือกลไฟ เรือกลไฟนิยมใช้แล่นในแม่น้ำโอไฮโอ และแม่น้ำมิสซิสซิปปีช่วยเพิ่มความสะดวกในการคมนาคม การค้าและเชื่อมภาคเหนือกับภาคตะวันตก คนในภาคเหนือมีเงินทุนมากเพียงพอในการทำธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรม เช่น ทุนมีในรูปของการรวมทุน ในกลุ่มคนอเมริกันภาคเหนือและนายทุนจากยุโรปเข้ามาเปิดกิจการในภาคเหนือ ภาคเหนือเป็นแหล่งรับผู้อพยพเริ่มแรกจากยุโรป มีผลทำให้มีแรงงานมากเพียงพอในการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรม เพราะภาคเหนือทำเกษตรกรรมเป็นพื้นเล็ก การค้าและธุรกิจอุตสาหกรรมคืออาชีพหลัก ไม่มีความจำเป็นต้องใช้แรงงานผิวดำ เพราะแรงงานคนผิวขาวมีมากเพียงพอ เป็นผลทำให้ภาคเหนือไม่เห็นความจำเป็นในการต้องมีทาสในสหรัฐอเมริกา ต้องการให้รัฐบาลเพิ่มภาษีสินค้าขาเข้าเพื่อสกัดกั้นสินค้าต่างประเทศ ต้องการให้ราคาที่ดินทางตะวันตกสูงขึ้น เพื่อลดการหลั่งไหลของแรงงานผิวขาวในธุรกิจอุตสาหกรรมลุ่มดินแดนตะวันตก ต้องการให้รัฐบาลปรับปรุงและขยายเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ เพื่อผลประโยชน์ด้านการค้าและการคมนาคม และต้องการให้นโยบายด้านการเงินเป็นแบบเก่าเพื่อนายทุนภาคเหนือจะได้คงอิทธิพลและความคุมการเงินของประเทศ



ต้องการคล้ายกับกลุ่มรัฐภาคี คนอเมริกันที่เข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มสาวที่  
ต้องการสร้างฐานะ มีที่ดินเล็กน้อยครอบครอง ยินดีและพร้อมที่จะเผชิญอันตรายทั้งปวง ช่วย  
เหลือตนเองได้เป็นอย่างดี อดทนและสู้งาน รักเสรีภาพและคิดว่าความสุขอยู่ที่การกระทำไม่ว่า  
ชาติตระกูล มองโลกในแง่ดีและรักแผ่นดินที่อาศัย อาชีพหลักคือเกษตรกรรม และหาของป่า ความ  
ต้องการของคนภาคตะวันตก คือให้รัฐบาลปรับปรุงและขยายเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ  
เพื่อประโยชน์ในการคมนาคม การค้าและการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตก ต้องการให้ราคาที่ดิน  
ถูก เพื่อเข้าจับจองตั้งมั่นสร้างฐานะแก่ครอบครัว สำหรับผู้เข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ซึ่ง  
ทำเกษตรกรรม เป็นแปลงใหญ่ เช่นภาคใต้ต้องการให้มีการนำทาสเข้าไปเพื่อใช้เป็นแรงงานหลัก

ความรู้สึกในลัทธิภาคินิยมไม่เพียงแสดงออกด้านสังคม การประกอบอาชีพและความ  
ต้องการที่แตกต่างกันออกไป แม้ไม่ทางการเมือง ความรู้สึกในลัทธิภาคินิยมยังได้ปรากฏเด่นชัด  
ในการเลือกตั้งปี 1824 พรรคเพเดอรัลลิส หายไปจากรางการเมืองอเมริกัน ภายหลังจากการเลือก  
ตั้งปี 1816 ซึ่งผลของการเลือกตั้งปรากฏว่า เจมส์ มอนโร ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีด้วย  
คะแนนท่วมท้น การเมืองอเมริกาอยู่ในมือของพรรคเดโมแครต รีพับลิกัน เพียงพรรคเดียวนับ  
แต่นั้นมา การเลือกตั้งในปี 1824 พรรคเดโมแครต รีพับลิกัน ส่งตัวแทนของพรรคลงรับเลือก  
การเป็นประธานาธิบดีถึงสี่คนในนามตัวแทนของภาคทั้งสามซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่เคยเกิดมาก่อน  
ในประวัติศาสตร์การเลือกตั้งของสหรัฐอเมริกา โดยภาคเหนือส่งจอห์น ควินซี อาดัมส์ (John  
Quincy Adams) ลูกชายของจอห์น อาดัมส์ ประธานาธิบดีคนที่สองของอเมริกา และทั้งเป็น  
รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยเจมส์ มอนโร ภาคใต้ส่งวิลเลียม เอช. คราวฟอร์ด  
(William H. Crawford) ภาคตะวันตกกลุ่มสามัญชนส่งแอนดรู แจ็คสัน (Andrew Jackson)  
วีรบุรุษในการรบที่นิวออร์ลีอัน กลุ่มผู้มั่งคั่งส่งเฮนรี เคลย์ (Henry Clay) ผู้เสนอคำประนีประนอม  
มิสซูรีปี 1820 ผลการนับคะแนน แจ็คสันเป็นอันดับหนึ่งได้ 99 คะแนน อาดัมส์เป็นอันดับสองได้  
85 คะแนน คราวฟอร์ดเป็นอันดับสามได้ 41 คะแนน เคลย์เป็นอันดับสี่ได้ 37 คะแนน ไม่มีใครได้  
รับเสียงข้างมากจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี ต้องมีการเลือกเป็นครั้งที่สองโดยสภาผู้แทนราษฎร  
ออกเสียงได้รัฐละหนึ่งเสียง ขณะนั้นมี 24 รัฐ ในรอบสองนี้ตัดเคลย์ซึ่งเป็นอันดับสี่ออกตามระเบียบ  
ที่กำหนดไว้ คงเหลือเพียงสามอันดับแรก เคลย์ได้ทำข้อตกลงลับมอบคะแนนส่วนของเคลย์จากรัฐมิสซูรี  
เคนทักกี และโอไฮโอ ให้อาดัมส์โดยมีข้อแม้ว่าถ้าอาดัมส์ชนะ จะตอบแทนเคลย์ด้วยตำแหน่งใด

ตำแหน่งหนึ่งทางการเมือง ผลการนับคะแนนในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1825 จอห์น ควินซี อาดัมส์  
ชนะแอนดรูว์แจ็กสัน และวิลเลียม เอช ครอฟอร์ด ด้วยคะแนน 13 ต่อ 7 ต่อ 4

ลีนส์มีเยอร์ มอนโร หมายถึงการล้นยุคของเจฟเฟอร์สัน (1801-1825) การ  
เมืองอเมริกาช่วงปี 1825-1841 อยู่ภายใต้การดำเนินการของแอนดรูว์ แจ็กสันเรียกยุคของแจ็กสัน  
(The Jacksonian Era) ซึ่งจะนำกล่าวในบทที่ 7



## เชิงพรรณนาที่ 6

1. Lewis Pael Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc, 1961). pp.230-231.
2. Charles Van Doren and Robert Mc Henry. Webster's Guide to American History (Massachusetts : G & C Merrian Company, Publishers, 1971). P.98.
3. Ibid., p.101.
4. Loc.cit.
5. Glenn W.Moon and John H. Mac Gowan. The Story of Our Land and People. (U.S.A. : Holt, Rinehart and Winston, Inc, 1957). pp.274-276.
6. Ibid., pp.277-278.
7. Van Doren, Webster's Guide to American History. p.105.
8. Mary Bith Norton, David M. Katz man, Paul D. Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G.Paterson, and William M.Tuttle, Jr. A People and A Nation : A History of the United Stated. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986). p.219.
9. T.Harry Williams and Hazel C.Wolf. Our American Nation. (Ohio : Charles E.Merrill Books, Inc, 1966). pp.221-222.
10. Ibid., p.223.
11. Ibid., p.224.
12. Van Doren, Webster 's Guide to American History. p.107.
13. Loc.cit.
14. Norton, A People and A Nation : A History of the United States. p.222.
15. Todd, Rise of the American Nation. p.239.

16. Norton, A People and A Nation : A History of the United States.  
p.222.
17. Todd, Rise of the American Nation. p.241.
18. Moon, The Story of Our Land and People. p.241.
19. Ibid., pp.241-242.
20. Ibid., p.242.
21. Loc.cit.
22. Thomas A.Bailey and David M.Kennedy. The American Pageant : A History of the Republic. (Massachusetts : D.C. Heath and Company, 1987). pp.202-203.
23. Ibid., p.203.
24. Ibid., pp.203-204.
25. Ibid., p.206.
26. Ibid., pp.206-208.
27. Todd, Rise of the American Nation. pp.259-260.
28. Norton, A People and A Nation : A History of the United States.  
p.227.
29. Loc.cit.
30. Ibid., p.228.
31. Ibid., p.227.
32. Ibid., p.232.
33. Ibid., p.233.
34. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic.  
p.209-210.
35. Ibid., pp.224-225.
36. Todd, Rise of the American Nation. pp.258-260.
37. Ibid., p.262.